

จงกลับใจใหม่ และรับบัพติศมาใน
พระนามแห่งพระเยซูคริสต์สืบทุกคน
เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของ
ท่านเสีย แล้วท่านจะได้รับพระราชทาน
พระวิญญาณบริสุทธิ์”

(กิจการ 2:38)

Hand Book on How to receive the Holy Ghost

by Fred E. Kinzie

เฟรด อี คินซี่

ศูนย์ศึกษาพระคริสตธรรม
สหคริสตจักรเพนเตคอสต์แห่งประเทศไทย
96/2 บ. หลังกู่ชวร ต. ดอนศิลา
อ. เวียงชัย จ. เชียงราย 57210
โทร. 01-2877940, 053-736294

แต่ที่ปรึกษา ผู้นำ ศิษยาภิบาล ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ เพื่อนร่วมงาน และมีตรสหายจำนวนมากมายของข้าพเจ้า ทั้งที่เป็นสมาชิกและผู้รับใช้ ผู้ซึ่งมีส่วนสนับสนุนอย่างมากต่อการเดิน
ร่วมกับพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นเวลาหกสิบปี และการเป็นผู้รับใช้พระกิตติคุณของพระองค์เป็นเวลาห้าสิบห้าปีของข้าพเจ้า

หากปราศจากความช่วยเหลือของชายและหญิงเหล่านี้แล้ว ข้าพเจ้าไม่อาจมีความเข้าใจทางฝ่ายวิญญาณที่ลึกซึ้งในพระกรุณาคุณอันอุดมของพระเจ้าได้เลย แต่เพราะเขาเหล่านั้นเอง
ข้าพเจ้าจึงมั่งคั่งด้วยสิ่งสารพัดของพระเจ้า

ขอบคุณพระเจ้าสำหรับพวกเขาทุกคน

สารบัญ

คำนำ	4
บทนำ	6
1. อำนาจตามพระคัมภีร์	8
2. อุปสรรคแห่งความผิดบาป	23
3. เมื่อความเชื่อเริ่มทำงาน	32
4. การรอคอยพระสัญญา	39
5. อะไรจะเกิดขึ้น	47
6. ชีวิตในพระวิญญาณ	55
7. คริสตจักรประจำ	59
8. ทำไมพระเจ้าทรงเลือกภาษาต่างๆ	68
บทสรุป	78

คำนำ

ก่อนหน้านี้นี้ ข้าพเจ้าไปพบต้นฉบับของหนังสือเล่มเล็กๆ นี้เข้าในแฟ้มเก็บเอกสาร ข้าพเจ้าได้เขียนเนื้อหาทั้งหมดยกเว้นสองบทสุดท้ายในช่วงเวลาแห่งการฟื้นฟูที่ยิ่งใหญ่ในช่วงต้นทศวรรษที่ 1970 ที่คริสตจักร First Apostolic Church (เฟิร์สท อพอสตอลิก เชิร์ช) ในเมืองโทลิดโอ รัฐโอไฮโอ เมื่อพบต้นฉบับนั้น ข้าพเจ้าตัดสินใจที่จะตีพิมพ์เนื้อหาตามที่เขียนไว้ แต่เนื่องจากยังขาดตอนจบอยู่สักเล็กน้อย จึงได้เพิ่มสองบทสุดท้ายเข้าไป

หัวข้อนี้เป็นเรื่องสำคัญต่อใจที่หิวกระหาย ความปรารถนาของข้าพเจ้า คือ เพื่อช่วยเหลือผู้ที่พยายามที่จะรับพระวิญญาณบริสุทธิ์

เมื่อท่านอ่านพระคัมภีร์ใหม่ไปไม่นานนัก ท่านจะพบเรื่องการบังเกิดใหม่ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งมีการกล่าวถึงไว้ในหนังสือพระกิตติคุณเล่มต่างๆ แต่หนังสือกิจการได้ระบุเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้อย่างชัดเจน การบังเกิดใหม่ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นส่วนสำคัญของประสบการณ์แห่งความรอดอย่างแท้จริง ดังนั้น พระเยซูจึงตรัสแก่นิโคเดมัสว่าเขาจะไม่สามารถเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าได้ถ้าไม่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 3:5)

เนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์มีความสำคัญอย่างนั้น ผู้ที่เชื่อทุกคนจึงควรแสวงหาของประทานในการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยสุดใจของตน โดยหนังสือเล่มนี้ได้ชี้ให้เห็นว่า การแสวงหา ไม่ใช่แค่การอธิษฐานที่แทนบูชาเท่านั้น แต่เริ่มต้นจากการเอาใจใส่ในคำตักเตือนจากพระคัมภีร์จนกว่าบุคคลจะเชื่อว่าคำตักเตือนนั้นมีอำนาจที่พระเจ้าทรงมอบให้ไว้อย่างแท้จริง และตัดสินใจที่จะหันจากความผิดบาปของตน ต่อมา ต้องยอมจำนนเพื่ออธิษฐานและสรรเสริญอย่างจริงใจจนกว่าพระเยซูจะเสด็จมาในพระวิญญาณเพื่อสถิตอยู่ในบุคคลนั้น ทั้งนี้เพราะการสรรเสริญเป็นภาษาที่แสดงออกถึงความเชื่อ และความเชื่อเป็นสิ่งจำเป็นต่อการรับพระวิญญาณ

พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงจนกว่าท่านจะได้ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” (ลูกา 24:49) ถ้าพระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้เหล่าสาวกของพระองค์ออกจากกรุงเยรูซาเล็มโดยไม่มีพระวิญญาณแล้ว เห็นได้ชัดว่า พระองค์ทรงถือว่าประสบการณ์นี้เป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง

คอยอยู่ หมายถึง “คอย หยุด พัก รอ คงอยู่ หรืออาศัยอยู่” หรืออีกนัยหนึ่งคือ บุคคลจะต้องรอเวลาจนกว่าจะได้รับพระราชทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งจะต้องเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของเขา เขาจะต้องงด คอย หยุด และไม่ให้ตัวเองต้องมีธุระยุ่งกับสิ่งอื่นๆ จนกว่าจะได้รับ

หนังสือเล่มนี้เกิดจากความอูตสาหะเพื่อช่วยให้ท่านได้รับพระวิญญาณ จงคอยอยู่จนกว่าจะได้รับ

บทนำ

อาจไม่มีเรื่องใดในพระวจนะของพระเจ้าที่ถูกละเอียดหรือเข้าใจผิดมากไปกว่าเรื่องการดำเนินการของพระวิญญาณในการบังเกิดของคริสเตียน และในการที่จะให้บุคคลนั้นคงชีวิตใหม่ในพระวิญญาณไว้ได้

หนังสือคู่มือเกี่ยวกับการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์นี้ควรมีมานานแล้ว เรามักจะมีความผิดเพราะไปคาดหวังให้ผู้ที่ยังไม่รอดเข้าใจแผนการของพระเจ้าสำหรับชีวิตของพวกเขาในทันทีที่เขาถูกเขาลงที่แท่นบูชา แต่จริงๆ แล้ว ไม่มีใครเข้าใจเรื่องนี้ได้หากไม่ได้รับการแนะนำ หลายครั้งเป็นการรอคอยที่ยาวนานเนื่องจากบุคคลค่อยๆ เข้าใจความจริงจากหลายๆ แหล่ง บ่อยครั้ง เขาได้ยินความเชื่อและหลักเกณฑ์ผสมปนเปกันจากผู้ที่ไม่มีความชำนาญหรือไม่มีความรู้ จึงส่งผลให้เกิดความคิดขึ้นมากมาย อันเป็นอุปสรรคขัดขวางมากกว่าจะเป็นการช่วยเหลือให้เขามีความรู้เกี่ยวกับความรอดของพระเจ้าได้

หลังจากเป็นคริสเตียนมาหกสิบปี และเห็นผู้คนจำนวนมากได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะนำใจที่หิวกระหายไปสู่จุดสูงสุดของประสบการณ์การเป็นคริสเตียน นั่นคือการรับพระราชทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อคิดเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าขอแนะนำให้ผู้ที่ย่านหนังสือที่มีเนื้อหาสั้นๆ นี้ อ้างอิงจากพระคัมภีร์ และใช้เวลาอย่างเพียงพอในการอธิษฐานและใคร่ครวญ เพื่อให้หนังสือเล่มนี้บรรลุวัตถุประสงค์ในชีวิตของผู้อ่าน

ชีวิตคริสเตียนเป็นชีวิตที่น่าตื่นเต้นและมีฤทธิ์เดชอำนาจ พระเจ้าประสงค์ให้เป็นเช่นนั้น แต่ผู้ที่ยังไม่ค้นพบความจริงดังกล่าวมีชีวิตอยู่ห่างไกลจากพระสัญญาของพระเจ้ามากนัก ขอให้พระเจ้าทรงเร่งวันเวลาที่ท่านจะเชื่อพระสัญญาของพระองค์และเข้าสู่ความบริบูรณ์ของพระองค์

ความเชื่อให้เราได้เริ่มต้นในการเดินทางที่จะจบลงในสวรรค์ ในการเป็นสมาชิกของคริสตจักรของพระเยซูคริสต์เจ้า เจ้าสาวของพระองค์ พระสัญญาแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มีแก่ผู้ที่เชื่อในพระคริสต์ทุกคน และเป็นตราผนึกแห่งความเชื่อในพระองค์ ซึ่งให้เราอุ่นซัดว่า พระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในใจของเรา (ดูเอเฟซัส 1:13-14; 2โครินธ์ 1:22; 1ยอห์น 3:24; 4:13; 5:6) พระสัญญาแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพยานแห่งสวรรค์ให้แก่เรา และประสบการณ์ของเราในพระเจ้าจะไม่สมบูรณ์หากไม่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ดูยอห์น 3:8)

ด้วยเหตุผลดังนี้เอง เราแต่ละคนจึงควรแสวงหาการบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ การแสวงหาไม่ใช่แค่การอธิษฐานที่แท่นบูชา แม้ว่าการอธิษฐานจะเป็นส่วนหนึ่งของการแสวงหาก็ตาม การแสวงหานั้นรวมถึงความถูกต้องของประสบการณ์นี้กับพระเจ้า ว่าเป็นไปตามพระคัมภีร์หรือไม่ พระวจนะของพระเจ้าสอนว่า เราสามารถและต้องรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ใช้หรือไม่ เมื่อเราเข้าใจว่าการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นไปตามพระคัมภีร์ และเข้าใจว่าพระเจ้าทรงคาดหวังให้ทุกคนได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว เราจึงจะได้รับ ฮีบรู 11:6 กล่าวว่า “แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยอพระทัยของพระเจ้านั้นไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาเฝ้าพระเจ้าได้นั้น ต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่แสวงหาพระองค์”

ดังนั้น การแสวงหาพระเจ้าอย่างแข็งขันทางพระวจนะและการอธิษฐานเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่ก่อนอื่น ขอให้เราศึกษาเรื่องอำนาจที่พระเจ้าทรงมอบให้ไว้ตามพระคัมภีร์เพื่อการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ก่อน

บทที่หนึ่ง

อำนาจตามพระคัมภีร์

แม้ว่าจะมีการเล็งถึงการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณไว้มากมายในช่วงเวลาแห่งพระคัมภีร์เก่า แต่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นผู้แนะนำเรื่องการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่โลกแห่งพระคัมภีร์ใหม่ ยอห์นมาด้วยเหตุผลพิเศษ นั่นคือ เพื่อให้คนทั้งหลายรู้ว่าพระเยซูได้เสด็จมา เสียงของเขาในถิ่นทุรกันดารร้องประกาศให้รู้ว่าพระเยซูเสด็จมาแล้ว บุคคลจะต้องเข้าใจผลของการแนะนำพระบุตร ซึ่งคือ พระเยซูคริสต์ ของยอห์นนี้ เพราะเขาไม่เพียงแต่กล่าวว่า “พระองค์ทรงอยู่ที่นี้” แต่ยังได้กล่าวถึงสิ่งที่พระองค์เสด็จมาเพื่อทรงกระทำอีกด้วย (ดูอิสยาห์ 40:3; ยอห์น 1:6-9, 23, 29,33)

การแนะนำของยอห์น

“จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย” (ยอห์น 1:29) เป็นคำที่ยอห์นใช้เพื่อเรียกให้โลกนี้สนใจพระเยซูคริสต์เจ้า อย่างไรก็ตาม ยอห์นไม่ได้หยุดอยู่แค่นั้น กล่าวนี้ เพราะเป็นการกล่าวถึงสิ่งที่พระองค์เสด็จมาเพื่อทรงกระทำเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ความจริงเพียงครั้งเดียวนั้นก็ได้อยู่หากไม่ใช่เพื่อการหลอกลวง แต่พระเจ้าประสงค์ให้ทุกคนรู้ความจริงทั้งหมด (ดู 1 ทิโมธี 2:4)

หลังจากที่ผู้ให้บัพติศมาได้กล่าวคำแนะนำนั้นไปแล้ว เขาได้กล่าวสิ่งที่สำคัญต่อไปอีกว่า “เราให้เจ้ารับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่จะมีพระองค์หนึ่งเสด็จมาทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะแก้สายฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ” (ลูกา 3:16) แม้ว่ามีเพียงหนังสือพระกิตติคุณของยอห์นเท่านั้นที่บันทึกไว้ว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า” แต่บันทึกของผู้เผยแพร่งานที่บันทึกการแนะนำส่วนที่สองของยอห์นผู้ให้บัพติศมาไว้ทั้งสิ้น (ดูมัทธิว 3:11; มาระโก 1:8; ลูกา 3:16; ยอห์น 1:33) การที่เป็นเช่นนี้ไม่ได้หมายความว่าคำกล่าวแรกของยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นความจริงเพียงเศษหนึ่งส่วนสี่เท่านั้น แต่หมายความว่า แม้ส่วนแรกจะเป็นความจริง แต่ส่วนที่สองได้รับการเน้นมากกว่าถึงสี่เท่า ถ้าพระเยซูคริสต์เสด็จมาเพื่อแก้ไขปัญหาเรื่องความผิดบาป (ซึ่งพระองค์ได้ทำเช่นนั้นที่ไมกาสเซเน ดูโรม 5:10) แต่ยิ่งไปกว่านั้นคือ พระองค์เสด็จมาเพื่อให้ชีวิตของพระองค์แก่ผู้ที่ได้ล้างความผิดบาปออกเสีย ถ้าจะชำระล้างบ้านแต่ปล่อยให้บ้านว่างเปล่า หายนะก็จะเกิดขึ้น (ดูลูกา 11:24-26)

“เราให้เจ้ารับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่จะมีพระองค์หนึ่งเสด็จมาทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะแก้สายฉลองพระบาทของพระองค์” (ลูกา 3:16)

ชีวิตและการรับใช้ของพระเยซูไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่สองสิ่งนี้ ไม่มีชีวิตใดในโลกนี้ที่มีภาระงานมากมายซึ่งมีความหมาย เต็มไปด้วยฤทธิ์เดชอำนาจ และมีความสำคัญเหมือนเช่นชีวิตของพระองค์ ยอห์นได้บันทึกไว้ว่า “มีอีกหลายสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น” (ยอห์น 21:25)

ในสิ่งอื่นๆ อีกมากมายที่พระเยซูได้ตรัสและกระทำ สองสิ่งที่เพิ่งจะกล่าวไปนั้นเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เพราะเป็นเหตุผลที่ทำให้พระองค์เสด็จมาในโลก แม้ว่าสิ่งอื่นๆ ทั้งหมดจะมีความสำคัญ แต่ก็เป็นที่สอง เราต้องจดจำสิ่งที่สำคัญทั้งสองประการนี้ไว้ให้ดี เพราะในท้ายที่สุดแล้ว สิ่งอื่นๆ จะมีความเกี่ยวข้องกับทั้งสองสิ่งนี้ เพราะทั้งสองสิ่งถือเป็นหัวใจของการสร้าง พระประสงค์นิรันดรของพระ

เจ้า เหตุผลที่ทุกสิ่งทุกอย่างมีอยู่ ถ้าเราพลาดหัวใจนี้ เราก็พลาดทุกสิ่ง ถ้าเราพบหัวใจนี้ เราก็รับเอาการกระทำของพระเจ้าทั้งในอดีต ปัจจุบันและอนาคตนิรันดร์ไว้ (ดูโคโลสี 1:14, 16-17; เอเฟซัส 1:9-10; 2:7, 10)

หัวข้อของเราไม่ใช่จินตนาการที่ผ่านไป ไม่ใช่เรื่องราวที่เกิดขึ้นใหม่ เมื่อเรามีส่วนในการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว เราก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับพลังอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เราจะต้องถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ (ดูโรม 8:18-24; 11:33-36; ฮีบรู 12:25-29)

อาจจะดูแปลก แต่ในการรับใช้ช่วงแรกๆ ของพระคริสต์ พระองค์เกือบจะไม่กล่าวถึงหัวข้อเรื่องการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย เหมือนกับว่าพระองค์ไม่ทรงตระหนักถึงสิ่งที่ยอห์นได้กล่าวไป แต่มีได้เป็นเช่นนั้น พระองค์เพียงแต่จัดการกับสิ่งที่สำคัญที่สุดก่อน ก่อนอื่น พระองค์จะต้องปฏิบัติภารกิจของพระองค์ในฐานะเมสสิยาห์ กษัตริย์ของอิสราเอลผู้ที่จะก่อตั้งอาณาจักรขึ้นใหม่โดยประทับอยู่ที่พระที่นั่งของดาวิด (ดูลูกา 19:35-44) แต่ชนชาติอิสราเอลไม่รับพระองค์ เพราะพวกเขาตามมีตบอด ไม่รู้ว่าพระองค์คือใคร (ดูโรม 11:7-10) อย่างไรก็ตาม เพราะพระเจ้าทรงสัญญาไว้ พวกเขาจึงมีสิทธิ์ก่อน (โรม 1:16) ยอห์นได้ประกาศว่า “พระองค์ได้เสด็จมายังบ้านเมืองของพระองค์ และชาวบ้านชาวเมืองของพระองค์ไม่ได้ต้อนรับพระองค์” (ยอห์น 1:11)

ชนชาติยิวปฏิเสธพระเยซูโดยการขอให้พระองค์ถูกตรึงไว้ที่ไม้กางเขน (ดู 1 โครินธ์ 2:7, 8; ลูกา 23:13-25) ทางเลือกนี้ไม่ได้ทำลายแผนการเดิมของพระเจ้า แต่กลับเป็นสิ่งที่พระองค์ใช้เพื่อเป็นวิถีทางในการเริ่มปฏิบัติภารกิจของพระองค์ต่อมนุษยทั้งปวง อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “การพ่ายแพ้ของเขาเป็นเหตุให้คนต่างชาติบริบูรณ์” (โรม 11:12)

การที่อิสราเอลปฏิเสธพระองค์ทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จ พระองค์ได้ก่อตั้งคริสตจักรของพระองค์ขึ้น อันประกอบไปด้วยชาวยิวและชาวต่างชาติ ซึ่งในยุคอื่นๆ นั้น ถูกปิดบังไว้ไม่ให้ผู้เผยพระวจนะได้เข้าใจ (ดูเอเฟซัส 2:11-12; 3:4-9)

ช่วงเวลาสุดท้ายของพระเยซู

หนังสือพระกิตติคุณของยอห์นบรรยายเกี่ยวกับช่วงเวลาสุดท้ายของพระเยซูไว้อย่างละเอียดที่สุด ยอห์น 13-18 เป็นบันทึกเกี่ยวกับคืนสุดท้ายก่อนที่พระองค์จะถูกตรึงไว้ที่ไม้กางเขน ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงให้เห็นบทสนทนาอันใกล้ชิดสนิทสนมที่สุดระหว่างพระเยซูกับอัครทูตของพระองค์ ในคืนสุดท้าย พระองค์ตรัสแก่พวกเขาอย่างละเอียดเป็นครั้งแรก เกี่ยวกับบทบาทของพระวิญญาณ ทั้งในพระประสงค์ของพระเจ้าและในชีวิตส่วนตัวของพวกเขา ในยอห์น 14:16 มีการกล่าวถึงการดำเนินการของพระวิญญาณไว้อย่างชัดเจน พระองค์ตรัสเกี่ยวกับผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งที่จะอยู่กับพวกเขา และไม่นานจะอยู่ในพวกเขา หลังจากนั้น พระองค์สำแดงให้ทราบว่าพระองค์เองจะเป็นผู้ช่วยนั้นในรูปของวิญญาณ (ดูยอห์น 14:16-18)

ในตอนนี้อง พระเยซูเริ่มเตรียมพวกเขาเพื่อความสัมพันธ์ใหม่กับพระเจ้า เนื้อหาของพระองค์จะไม่อยู่กับพวกเขาอีกต่อไป แต่เขาจะมีความสัมพันธ์ทางวิญญาณกับพระองค์แทน ในความสัมพันธ์ทางวิญญาณนี้เอง พวกเขาจะได้รับความบริบูรณ์ ความสมบูรณ์ ในพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับพวกเขา (ดูยอห์น 14:2, 12, 21; เอเฟซัส 1:10; โคโลสี 2:9-10)

การอ้างอิงอื่นๆ โดยพระเยซู

พระคัมภีร์ได้บันทึกการที่พระเยซูได้อ้างอิงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ใหม่นี้ไว้ก่อนคืนสุดท้ายกับพวกเขาแล้วสาวกเสียอีก ในลูกา เมื่อพระองค์สรุปคำตอบของพระองค์ครั้งที่เหล่าสาวกถามเกี่ยวกับการอธิษฐาน พระองค์ทรงยืนยันความเต็มพระทัยของพระเจ้าในการตอบสนองต่อความเชื่อและการอธิษฐานที่เรียบง่าย พระองค์ทรงรับรองว่า พระเจ้าจะไม่ทรงหลอกลวงพวกเขาหรือเอาของปลอมมาแทนของจริง แต่จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ขอพระองค์ นอกจากนี้ พระเยซูยังตรัสว่าการเพียรนั้นเป็นส่วนสำคัญในการวิงวอนอย่างจริงจังต่อพระเจ้า (ดูลูกา 11:1, 8-13; 18:5)

“พระเยซูทรงยืนยันและประกาศว่า ‘ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม’ ” (ยอห์น 7:37)

การอ้างอิงที่สองคือ ในงานเทศกาลอยู่เพิง พระเยซูได้กล่าวคำเชิญเมื่อทรงเห็นฝูงชนแสวงหาคำตอบต่อความกระหายทางวิญญาณของตน ในวงเล็บ หกสิบปีหลังจากนั้น ยอห์นได้แปลคำกล่าวที่พระเยซูได้ตรัสไว้ในเวลานั้นอย่างถูกต้อง ต่อไปนี้คือคำกล่าวพร้อมด้วยการแปลของยอห์น

“พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า ‘ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม ผู้ที่วางใจในเราตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำธารังชีวิต จะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’ ‘ (สิ่งที่พระเยซูตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณ ซึ่งผู้ที่วางใจในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณให้ เพราะพระเยซูยังมีได้ประสบเกียรติกิจ)” (ยอห์น 7:37-39)

ในการอธิบายนี้ ยอห์นได้ยืนยันว่า ผู้ที่เชื่ออย่างแท้จริงทุกคนจะเป็นผู้ที่ได้รับ

การอ้างอิงทั้งสองข้อนี้เป็นสิ่งพิสูจน์ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นสิ่งจำเป็นในการได้รับความรอด

การรับใช้ของพระเยซูหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์

หลังจากที่พระเยซูทรงฟื้นคืนพระชนม์ พระองค์ได้เน้นเรื่องที่คุณจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ได้เตรียมเหล่าสาวกของพระองค์เพื่อประสบการณ์ที่จะประทับตราพวกเขาว่าเป็นของพระองค์ และให้ฤทธิ์เดชอำนาจแก่พวกเขาเพื่อให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จลุล่วงในพวกเขาและผ่านทางพวกเขา พระองค์ทรงสั่งให้เหล่าสาวกรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ดูกิจการ 1:4-8; ยอห์น 20:22; ลูกา 24:49; 2ทิโมธี 2:19; 2โครินธ์ 1:21-22)

ลูกาและยอห์นได้บันทึกข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความจริงนี้ไว้ถูกต้องอย่างแท้จริง ยอห์นกล่าวถึงการที่พระเยซูเสด็จมาหาเหล่าสาวกหลังจากฟื้นคืนพระชนม์และมอบหมายหน้าที่ที่จะต้องทำในอนาคต จากนั้น พระเยซูทรงระบายลมหายใจออกเหนือพวกเขาและสั่งให้เขารับพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาไม่ได้รับพระวิญญาณในขณะนั้นหรือในวันนั้น แต่ตามหนังสือกิจการ เป็นเวลาอย่างน้อยสิบวันต่อมา เขาจึงได้รับ อย่างไรก็ตาม นั่นเป็นคำสั่งให้เขารับ ไม่ใช่เป็นทางเลือกเหมือนกับที่บางคนในปัจจุบันอ้าง

จากข้อความอื่นๆ ในพระคัมภีร์ เราทราบว่า เป็นคำสั่งให้ทุกคนที่จะได้รับความรอดในคริสตจักรแห่งพระคัมภีร์ใหม่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ บางคนสอนว่า เฉพาะอัครทูตสิบสองคนเท่านั้นที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันฟื้นคืนชีพ แต่พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวเช่นนั้น (ดูยอห์น 20:19-23; ลูกา 24:49; กิจการ 2:1-4, 38-39; 8:14-17; 10:43-48; กาลาเทีย 3:2)

พระเยซูตรัสสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ให้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะหลังจากรับพระวิญญาณแล้วเท่านั้น พวกเขาจึงจะสามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายได้อย่างเกิดผล โดยงานที่ได้รับมอบหมายนั้นคือ การประกาศข่าวประเสริฐ และการสอนเรื่องการยกความผิดบาปให้แก่ผู้ที่มาหาพระคริสต์และแสวงหาการให้อภัย (ดูยอห์น 20:22-23; กิจการ 1:8) หากพวกเขาไม่มีประสบการณ์ในพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาจะไปเทศนาแก่ผู้อื่นได้อย่างไร ต่อไปเราจะได้เห็นว่าการยกความผิดบาปจะเกิดขึ้นได้โดยการกลับใจใหม่และรับบัพติศมาด้วยน้ำในพระนามของพระเยซูคริสต์ (ดูกิจการ 2:38; 22:16)

ลูกาบันทึกไว้ว่า พระเยซูบันดาลให้ใจของเหล่าสาวกเกิดความสว่างขึ้น (ลูกา 24:49) พระองค์ให้ความกระจ่างภายในเขา พระองค์จะทรงทำเช่นนั้นในปัจจุบันนี้แก่ผู้ที่แสวงหาพระองค์อย่างจริงใจและแท้จริง

ฟื้นคืนชีพ

จนกระทั่งถึงตอนนี้ เราได้กล่าวถึงหัวข้อนี้ในเวลาก่อนวันฟื้นคืนชีพ แต่ตอนนี้ เราจะกล่าวถึงฟื้นคืนชีพ วันเกิดของคริสตจักรที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า (ดูกิจการ 2:1-42)

สำหรับชาวยิว เพ็นเทคอสต์เป็นเทศกาลระลึกถึงการประทานธรรมบัญญัติให้แก่อิสราเอล อย่างไรก็ตาม เราจะพบเพ็นเทคอสต์ที่แท้จริงในกิจการบทที่สอง ซึ่งการประทานธรรมบัญญัตินั้นเป็นหมายบอกเหตุเอาไว้ ตามที่เปาโลกล่าวไว้ การเทพระวิญญาณบริสุทธิ์แสดงให้เห็นว่า พระเจ้าทรงเขียนธรรมชาติของพระองค์อยู่ในใจเนื้อ ไม่ใช่บนแผ่นศิลา แต่การประทานธรรมบัญญัติบนศิลาที่ไปสู่ธรรมชาติของพระเจ้าที่ก่อร่างขึ้นในเนื้อหนัง คริสตจักรเป็นรูปร่างของพระเจ้าผ่านทางพระวิญญาณ (ดูกิจการ 2; อพยพ 19:10; 23:16; 34:22; เลวีนิติ 23:16; 2โครินธ์ 3:3; 2เปโตร 1:4; เอเฟซัส 2:21-22)

ในวันเพ็นเทคอสต์ พระเจ้าทรงประทับอยู่ในพระวิหารใหม่ของพระองค์ ซึ่งคือ คริสตจักร พระวิหารนี้ได้มีการจัดเตรียมไว้ตามคำสั่งของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงอยู่บนโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันสุดท้ายก่อนที่พระองค์จะวายพระชนม์ และระหว่างสี่สิบวันหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ การเตรียมการดังกล่าวมีความเกี่ยวข้องกับกรวยพระชนม์ การฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ หากปราศจากสิ่งเหล่านี้แล้ว จะไม่มีใครได้รับพระวิญญาณในวันเพ็นเทคอสต์เลย (ดู 1โครินธ์ 3:16; ยอห์น 13-18; กิจการ 1:1-8; โรม 5:10)

เพ็นเทคอสต์จะเกิดขึ้นหลังจากการเตรียมการเสมอ ก่อนที่จะประทานธรรมบัญญัติ จะต้องมีการตั้งข้อกำหนดในการเตรียมการบางอย่างก่อน เราจะกล่าวถึงเรื่องข้อกำหนดที่เกี่ยวกับวันเพ็นเทคอสต์ของเราในบทต่อไป (ดูอพยพ 19:10-15)

“พี่น้องเอ๋ย เราจะทำอย่างไรดี” (กิจการ 2:37)

วันเพ็นเทคอสต์มาถึง เสียงเหมือนพายุกล้าสั่นก้องทั่วตึกที่เขานั่งอยู่นั้น มีเปลวไฟสีฐานเหมือนลิ้นปรากฏแก่เขากระจายอยู่บนเขาสั้นทุกคน และเขากล่านั้นตั้งต้นพูดภาษาต่างๆ การกระทำนี้เป็นของพระเจ้า มาจากพระเจ้าจากสวรรค์ ผู้ที่เชื่อจะต้องอยู่ในสถานที่ที่ถูกต้อง ในเวลาที่ถูกต้อง และมีทัศนคติที่ถูกต้อง (ดูกิจการ 2:1) ไม่มีบุคคลใดที่จะหยุดการเทศน์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์นี้ได้ และไม่มีใครที่จะเริ่มได้เช่นกัน สิ่งสำคัญที่เหล่าสาวกต้องทำคือ จะต้องอยู่ที่นั่น

สองสิ่งที่เกิดขึ้นในวันนั้นที่ไม่เคยเกิดขึ้นอีกเลยในพระคัมภีร์ (กิจการ 2:2-3) คือ

1. เสียงเหมือนพายุกล้า
2. มีเปลวไฟสีฐานเหมือนลิ้นปรากฏ

อีกสองสิ่งที่เกิดขึ้นซึ่งจะเกิดขึ้นอีก (กิจการ 2:4, 7, 12-13) คือ

1. การพูดภาษาต่างๆ ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด
2. ความแปลกประหลาดใจของผู้ที่ได้เห็น และมีการตอบสนองทั้งที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย

* ทัศนคติ (ทัศนคติ) หมายถึง แนวความคิดเห็น ทั้งนี้ ยังรวมถึง ทำทาง พฤติกรรม และการแสดงออกของอารมณ์ อีกด้วย

เปโตรเทศนาเป็นครั้งแรกหลังจากประสบการณ์นี้ในวันเพ็นเทคอสต์ เมื่อกล่าวปิดข้อความของเขา เปโตรประกาศเรื่องพระสัญญาแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ที่ได้ยินคำเทศนาของเขา ถามว่า “พี่น้องเอ๋ย เราจะทำอย่างไรดี” (กิจการ 2:37) เขาตอบว่า

“จงกลับใจใหม่ และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สืบทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย แล้วท่านจะได้รับพระราชทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยว่าพระสัญญานั้นตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมาเฝ้าพระองค์” (กิจการ 2:38-39)

พระสัญญานั้นตกแก่พวกเราทุกคนด้วย

คำตอบของเปโตรก่อรากฐานแห่งความเชื่อที่เรามีสิทธิ์ในการได้รับ เปาโลได้ยืนยันไว้ในเอเฟซัส 2:13 ว่าชาวต่างชาติซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกลได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์ เปโตรได้ประกาศว่าพระสัญญานั้นทรงประทานแก่ “ทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมาเฝ้าพระองค์” (กิจการ 2:39) ซึ่งแน่นอนว่ารวมถึงพวกเราแต่ละคนด้วย คุณสมบัติเดียวที่ทำให้เราได้รับพระสัญญานี้ คือ ความเชื่อมั่นในใจของเราเองว่า พระเจ้ากำลังพยายามช่วยเหลือเราให้เปลี่ยนแปลง (อาจจะโดยการตรัสกับเรา อนุญาตให้ปัญหาเกิดขึ้นในชีวิตเรา ฯลฯ) พระองค์กำลังเรียกเรามาหาพระองค์ หากพระองค์ทรงทำเช่นนั้นแล้ว พระสัญญานี้ก็เป็นของเรา ขอให้เราในชื่อพระสัญญา

หลังจากเพ็นเทคอสต์

ในหนังสือกิจการ มีเหตุการณ์ห้าเหตุการณ์ที่บรรยายเกี่ยวกับการที่ผู้ที่เชื่อได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ดูกิจการ 2:1-12; 8:16-17; 9:17; 10:44-48; 19:1-6) เราจะต้องไม่เข้าใจผิดเพราะผู้ที่กล่าวว่าเหตุการณ์เกี่ยวกับความรอดเหตุการณ์อื่นๆ ในหนังสือกิจการไม่มีการรับพระวิญญาณรวมอยู่ด้วย เพียงเพราะไม่มีการกล่าวถึงปัจจัยสำคัญทั้งหมดที่เกี่ยวกับความรอดในแต่ละโอกาส ไม่ได้หมายความว่า ปัจจัยเหล่านั้นไม่ได้เกิดขึ้น คงจะเป็นการโง่เขลาและขัดกับพระคัมภีร์ถ้าจะยืนยันว่า เมื่อไม่มีการกล่าวถึง แสดงว่า ปัจจัยเหล่านั้นไม่ได้เกิดขึ้น

ตัวอย่างเช่น ในกรณีของเปาโล มีการกล่าวถึงประสบการณ์แห่งความรอดของเปาโลถึงสามครั้งด้วยกันในหนังสือกิจการ ในครั้งหนึ่งไม่ได้กล่าวถึงการบัพติศมาด้วยน้ำ แต่อีกสองครั้งได้กล่าวว่าเขาได้รับบัพติศมา เช่นเดียวกัน มีสามครั้งบันทึกไว้เกี่ยวกับชาวต่างชาติกลุ่มแรกๆ ที่เข้าสู่คริสตจักร ครั้งหนึ่งกล่าวว่าพวกเขาได้รับบัพติศมา อีกสองครั้งไม่ได้กล่าวไว้ เป็นการไม่ต้องหากจะสรุปเอาว่า เพราะไม่มีการกล่าวถึงการบัพติศมาในทุกครั้ง แปลว่าไม่มีการบัพติศมาเกิดขึ้น หรือจะว่าเพราะไม่มีการกล่าวถึงปัจจัยอื่นๆ เช่น ความเชื่อ การกลับใจใหม่ และการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในทุกโอกาส หมายความว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้น ประสบการณ์แห่งความรอดทุกประสบการณ์จะต้องมีปัจจัยทั้งหมดเพื่อที่จะเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระเจ้า

เราจะต้องไม่เข้าใจผิดเพราะผู้ที่พยายามทำให้บันทึกในกิจการขาดความน่าเชื่อถือไป เพราะกิจการเป็นหนังสือเกี่ยวกับประสบการณ์แห่งความรอดของคริสตจักรในยุคแรก หากไม่มีหนังสือกิจการแล้ว เราจะไม่มีสิ่งต่างๆ ต่อไปนี้

- บันทึกเกี่ยวกับการเทของพระวิญญาณบริสุทธิ์
- บันทึกเกี่ยวกับการเริ่มต้นของคริสตจักร
- บันทึกเกี่ยวกับประสบการณ์แห่งความรอดของเปาโล

- บันทึกเกี่ยวกับชาวต่างชาติที่ได้รับความรอด
- บันทึกเกี่ยวกับการขยายคริสตจักรออกไปในโลก

หากไม่มีบันทึกในกิจการแล้ว เราจะเป็นชุมชนที่หลงทาง ไม่สามารถตัดสินใจได้ว่าเราอยู่ที่ไหนในทางของพระเจ้า ถ้าจะมีวิธีและข้อกำหนดอื่นๆ สำหรับความรอดในหนังสือกิจการ พระเจ้าก็คงจะมี ค ว า ม ผิ ด เ นื้ อ ง จ า ก ก า ร เ ห็น แ ก่ ห นี้ า หี เ มื่ อ เปโตรพบกับครอบครัวของโคเรเนลีส เขาประกาศว่าพระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด (ดูกิจการ 2:38; 3:19; 4:4; 5:14; 8:12, 16; 10:34; 19:5; 26:20) หากต้องการศึกษาเกี่ยวกับหัวข้อนี้เพิ่มเติม ให้ดู *Salvation in the Book of Acts (ความรอดในหนังสือกิจการ)* โดยเฟรด คินซี หน้า 88

“พระเจ้าผู้ทรงทราบจิตใจมนุษย์ได้ทรงรับรองคนต่างชาติ และทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เขาเหมือนได้ทรงประทานแก่พวกเรา” (กิจการ 15:8)

เราควรจดจำข้อพระคัมภีร์อีกสองข้อในหนังสือกิจการที่พิสูจน์ว่าของประทานในการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์มาจากพระเจ้า และพระองค์ทรงคาดหวังให้ผู้ที่เชื่อทุกคนได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้แก่ กิจการ 5:32 กล่าวว่า “เราทั้งหลายจึงเป็นพยานถึงเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานให้ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์นั้น ก็เป็นพยานด้วย” และกิจการ 15:18 กล่าวว่า “พระเจ้าผู้ทรงทราบจิตใจมนุษย์ได้ทรงรับรองคนต่างชาติ และทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เขาเหมือนได้ทรงประทานแก่พวกเรา”

หนังสือนี้มีชื่อว่ากิจการ เพราะเป็นหนังสือที่บันทึกกิจการของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในและผ่านทางผู้ที่พระเจ้าทรงใช้เป็นภาชนะของพระองค์ หนังสือกิจการประกาศว่า การรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นประสบการณ์ที่แน่นอน สามารถรู้ได้ และมาจากพระเจ้า ดังนั้น คนๆ หนึ่งจึงสามารถตอบได้อย่างแน่นอนว่า ได้หรือไม่ได้ เหมือนเมื่อเปาโลได้ถามคำถามแก่ชาวเอเฟซัสว่า “เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า” (กิจการ 19:2)

“เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า” (กิจการ 19:2)

จดหมายฉบับต่างๆ

เหมือนเช่นในหนังสือพระกิตติคุณและกิจการ มีการอ้างอิงถึงการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์หลายครั้งในจดหมายฉบับต่างๆ เริ่มจากโรม 8 เราจะเห็นว่ามิใช่ข้อพระคัมภีร์หลายข้อที่สอนให้เรา รู้จักและมีประสบการณ์ในการบังเกิดใหม่ด้วยพระวิญญาณ มีการกล่าวถึงหรือพาดพิงถึงพระวิญญาณถึงสิบแปดครั้งในบทนี้ โรม 8:16 กล่าวว่าพระวิญญาณจะเป็นพยานว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้า อาจจะมีคนถามขึ้นว่า “พระวิญญาณจะเป็นพยานได้อย่างไร” เราจะพบคำตอบเมื่อได้ศึกษาข้อความที่บรรยายเกี่ยวกับหมายสำคัญที่เกิดขึ้นเมื่อมีการเทพระวิญญาณลงมาแก่คริสตจักรในยุคแรก (ดูกิจการ 2:4; 5:32; 10:46; 15:8; 19:6)

ถ้าพระวิญญาณเป็นพยาน พระวิญญาณจะต้องมีวิธีในกล่าวยออกมา ซึ่งกิจการ 2:4 แสดงให้เห็นว่าเป็น การพูดภาษาต่างๆ การเป็นพยานนั้นไม่ใช่แค่ความรู้สึก แม้ว่าความรู้สึกอาจเป็นส่วนหนึ่งของการเป็นพยานก็ตาม

“ท่านได้รับพระวิญญาณโดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติหรือ หรือได้รับโดยการฟังด้วยความเชื่อ” (กาลาเทีย 3:2)

จดหมายของเปาโลถึงชาวเมืองโครินธ์มีการอ้างอิงถึงการดำเนินการของพระวิญญาณไว้มากมาย แม้ว่าจะไม่ได้บรรยายเหตุการณ์จริงเกี่ยวกับประสบการณ์แห่งความรอด แต่ก็ได้อ้างไปถึงประสบการณ์แห่งความรอดนั้นๆ (ดู 1 โครินธ์ 3:16; 6:11; 19; 12:13; 2 โครินธ์ 1:22; 3:3; 5:5)

ในกาลาเทีย 3:2 เปาโลถามคำถามที่สำคัญคำถามหนึ่ง เห็นได้ชัดว่า เปาโลทราบว่าคุณกาลาเทียมีความรู้เกี่ยวกับการดำเนินการของพระวิญญาณภายในพวกเขา เขาจึงถามว่า “ข้าพเจ้าใคร่รู้ข้อเดียวจากท่านว่า ท่านได้รับพระวิญญาณโดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติหรือ หรือได้รับโดยการฟังด้วยความเชื่อ”

คำตอบนั้นชัดเจน พวกเขารู้ว่าได้รับเมื่อไร และได้รับอย่างไร

ในบทเดียวกันนั้น เปาโลได้เชื่อมโยงการอวยพรของอัครทูตเข้ากับพระสัญญาของพระวิญญาณ (กาลาเทีย 3:14)

มีการพาดพิงถึงการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกมากมายในจดหมายฉบับอื่นๆ ยกตัวอย่างเช่น

- “และในพระองค์นั้น ท่านก็กำลังจะถูกก่อกำเนิดขึ้นให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าในฝ่ายพระวิญญาณด้วย...และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงประกอบด้วยพระวิญญาณ” (เอเฟซัส 2:22; 5:18)
- “พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์นั้นได้ทรงประทานแก่เราทั้งหลายอย่างบริบูรณ์โดยพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (ทิตัส 3:5-6)
- “ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ และโดยการอิทธิฤทธิ์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งทรงประทานตามน้ำพระทัยขอพระองค์...เพราะว่าคนเหล่านั้นที่ได้รับความสว่างมาครั้งหนึ่งแล้ว และได้รู้รสของประทานจากสวรรค์ ได้มีส่วนในพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้ชิมความดีงามแห่งพระวณะของพระเจ้า และฤทธิ์เดชแห่งยุคที่จะถึงนั้น ถ้าเขาเหล่านั้นได้ชิมแล้วหลงไป ก็เหลือวิสัยที่จะนำเขามาสู่การกลับใจอีกได้ เพราะตัวเขาเองได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าเสียแล้ว และทำให้พระองค์ทรงรับการดูหมิ่นเยาะเย้ย” (ฮีบรู 2:4; 6:4-6)

“และพระวิญญาณทรงเป็นพยาน เพราะพระวิญญาณทรงเป็นความจริง” (1 ยอห์น 5:6)

- “และทุกคนที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็อยู่ในพระองค์ และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น เหตุฉะนั้นเราจึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราคือ โดยพระวิญญาณ ซึ่งพระองค์ทรงโปรดประทานแก่เรา...ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่า เราอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา เพราะพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณของพระองค์เองแก่เรา...นี่แหละคือผู้ที่ได้มาโดยน้ำและพระโลหิต คือพระเยซูคริสต์ มิใช่ด้วยน้ำสิ่งเดียว แต่ด้วยน้ำและพระโลหิต และพระวิญญาณทรงเป็นพยาน เพราะพระวิญญาณทรงเป็นความจริง” (1 ยอห์น 3:24; 4:13; 5:6)

ข้อความเหล่านี้ควรจะเพียงพอแล้วที่จะทำให้คนๆ หนึ่ง เชื่อว่า การรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นการดำเนินการของพระเจ้า และเป็นสิ่งปกติสำหรับผู้ที่เชื่อ เป็นการถูกต้องและปลอดภัยที่จะถือเอาจากจดหมายฉบับต่างๆ ว่า ผู้ที่เชื่อทุกคนในคริสตจักรยุคแรกได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

แล้วคนๆ หนึ่งยังจะต้องการอะไรอีก เพื่อที่จะเชื่อว่าการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์มีอำนาจที่พระเจ้าทรงมอบให้ไว้ตามพระคัมภีร์อย่างเพียงพอ การปฏิเสธหรือละเลยข้อพระคัมภีร์ ซึ่งรับรองเรื่องการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้น เป็นการไร้สาระ

หนังสือ *Salvation in the Book of Acts (ความรอดในหนังสือกิจการ)* ระบุรายการอ้างอิงสามสิบสามข้อเกี่ยวกับประสบการณ์นี้ในพระคัมภีร์ใหม่ (หน้า 98-100)

ถ้าคนๆ หนึ่งยังไม่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยมีพยานตามพระคัมภีร์โดยการพูดภาษาต่างๆ ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด คนๆ นั้นจะต้องถามตัวเองว่าทำไม

อุปสรรคขัดขวางที่สำคัญมีเพียงสองประการเท่านั้น ได้แก่ *ความผิดบาป* และ *ความไม่เชื่อ* ซึ่งเราจะกล่าวถึงต่อไปในสองบทถัดไป หากท่านมีความจริงใจและหิวกระหาย เตรียมตัวไว้ให้พร้อม ท่านจะเป็นผู้ได้รับในเร็ววัน

บทที่สอง

อุปสรรคแห่งความผิดบาป

ในท้ายที่สุดแล้ว มีเพียงสิ่งเดียวที่อาจขัดขวางไม่ให้บุคคลรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ และสิ่งนั้นคือ ความผิดบาป แม้ว่าความไม่เชื่อจะขัดขวางได้เช่นกัน แต่จริงๆ แล้ว ความไม่เชื่อก็คือความผิดบาป

ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนว่า “ความผิดบาปต่างๆ” เพราะหากเขียนว่าความผิดบาปต่างๆ (พหูพจน์) แล้ว ก็มีแนวโน้มว่าจะมีการคิดขึ้นมาว่า จะโทษความผิดบาปอย่างไรหนอดี ความผิดบาปนั้นมีหลายอย่าง และเป็นไปไม่ได้ที่จะระบุไว้ทั้งหมด อย่างไรก็ตาม ปัญหาไม่ได้อยู่ที่การกระทำความผิดบาปบางอย่างเท่านั้น แต่อยู่ที่สภาพความบาป นั่นคือ บุคคลมีชีวิตอยู่ในความผิดบาป ซึ่งจะก่อให้เกิดการแสดงออกที่หลากหลาย ธรรมชาติของความบาปเป็นปัญหาพื้นฐานที่พวกเราแต่ละคนจะต้องจัดการในชีวิตของเรา

ความผิดบาปเริ่มขึ้นในสวนเอเดนเมื่ออาดัมและเอวากินผลไม้ต้องห้าม การกินนั้นเป็นเพียงผลลัพธ์ ไม่ใช่สาเหตุ ไม่ว่าธรรมชาติของความผิดบาปจะเป็นเช่นไร การลงมือทำความผิดบาปเป็นผลของสิ่งที่อยู่ลึกๆ ใจไปก่อนแล้ว สาเหตุที่อยู่ลึกๆ ใจก่อนนั้นคืออะไร

สาเหตุที่ซ่อนเร้นออกมาได้เป็นสองสิ่ง และท้ายสุดก็สรุปออกมาเป็นสิ่งเดียว สองสิ่งนั้นคือ ความไม่เชื่อฟังและความไม่เชื่อจริงๆ แล้ว รากของความไม่เชื่อฟังก็คือความไม่เชื่อนั่นเอง อาดัมและเอวาไม่เชื่อว่าพระเจ้าทรงหมายความตามที่พระองค์ตรัส แม้ว่าซาตานจะเป็นผู้ชักจูง แต่ความไม่เชื่อของเขาทำให้เขาไม่เชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้า และกระทำการที่ละเมิด

“เว้นแต่ต้นไม้แห่งความสำนึกในความดีและความชั่ว ผลของต้นไม้ผู้น้อยยากิน เพราะในวันใดที่เจ้าขึ้นกิน เจ้าจะต้องตายแน่” (ปฐมกาล 2:17)

พระเจ้าทรงตั้งกฎไว้ข้อหนึ่ง และจากนั้นตรัสถึงผลลัพธ์หากไม่ปฏิบัติตาม เป็นกฎห้ามไม่ให้ทำ “พระเจ้าจึงทรงบัญชาแก่มนุษย์นั้นว่า บรรดาผลไม้ทุกอย่างในสวนนี้ เจ้ากินได้ทั้งหมด เว้นแต่ต้นไม้แห่งความสำนึกในความดีและความชั่ว ผลของต้นไม้ผู้น้อยยากิน เพราะในวันใดที่เจ้าขึ้นกิน เจ้าจะต้องตายแน่” (ปฐมกาล 2:16-17)

คำสั่งนี้ค่อนข้างง่าย แต่ซาตานมีวิธีในการบิดตาของอาดัมและเอวาต่อสิ่งที่ทำได้ และให้ไปสนใจสิ่งที่ทำไม่ได้แทน สวนที่สวยงาม เต็มไปด้วยผลไม้ที่หวานฉ่ำอยู่ต่อหน้าพวกเขา สวรรค์แห่งสิ่งที่ดีมากมาย แต่ซาตานเรียกให้เขาสนใจสิ่งที่พระเจ้าตรัสห้ามไม่ให้ทำ

ความไม่เชื่อฟังของพวกเขาทำให้เกิดความผิดบาปขึ้นในมวลมนุษยชาติ และการกระทำเนื่องจากความไม่เชื่อฟังนั้นเป็นลักษณะของธรรมชาติมนุษย์ในทุกวันนี้ พวกเราทุกคนมีความสงสัยและไม่เชื่อ ด้วยธรรมชาติแห่งความบาปที่อยู่ในเรา จึงเป็นการยากที่เราจะเชื่อพระเจ้าตามพระวจนะของพระองค์ แม้ว่าจะมีตัวอย่างมากมายในพระคัมภีร์ที่แสดงให้เห็นว่าเราไม่ควรต่อสู้กับความบาป เรายังต้องต่อสู้กับปัญหานี้อยู่

เมื่อเรามาหาพระเจ้า ส่วนใหญ่แล้ว “ความผิดบาปต่างๆ” เป็นตัวควบคุมในการเข้าหาของเรา เราขอให้พระเจ้าทรงให้อภัยเรา และเมื่อเรากลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ ความผิดบาปก็จะได้ยกเสีย ได้จ่ายค่าจ้างไปแล้ว โดยนำไปไว้ในบัญชีของพระเยซูคริสต์ เหมือนเวลาที่เขียนเช็คเพื่อจ่ายหนี้ เมื่อคนๆ หนึ่งเขียนชื่อของตัวเองไว้ที่เส้นขวามือด้านล่างแล้ว

คนๆ นั้น ก็ให้จำนวนเงินในเช็คโอนไปไว้ในบัญชีของผู้รับ เมื่อเราได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ โดยการกระทำด้วยความเชื่ออย่างเชื่อฟังนั้น เราจึงได้ให้ความผิดบาปของเราไปอยู่ในบัญชีของพระองค์ บัญชีที่พระองค์ได้จ่ายไปแล้วเมื่อสองพันปีก่อน อย่างไรก็ตาม トラบโดที่เรายังไม่ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ ความผิดบาปก็ยังไม่ได้ออนไป ในบัญชีของพระองค์ เหมือนเวลาที่หนี้จะยังไม่จ่ายไปหากไม่มีการเซ็นชื่อที่เช็คนั้น

ดังนั้น การกลับใจใหม่ และการบัพติศมาด้วยน้ำจึงลบล้างความผิดบาปต่างๆ ของเรา (พหูพจน์) “ความผิดบาปต่างๆ” หมายถึง การละเมิดกฎของพระเจ้าที่เราได้กระทำไปด้วยตัวเราเอง แล้วสาเหตุของความผิดบาปเหล่านั้นยังคงอยู่หรือไม่ สาเหตุยังคงอาจสร้างสถานการณ์ใหม่ๆ ที่เราอาจไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดอีกได้หรือไม่ ความผิดบาปอื่นๆ จะทับถมกันขึ้นอีกแม้ว่าความผิดบาปเก่าๆ จะได้รับการให้อภัยและยกไปแล้วได้หรือไม่

โรม 6 และ 7

คำถามเหล่านี้้นำเราไปสู่หัวใจของคำสอนของเปาโลที่ให้แก่วาทกรรม โรม มนุษย์เก่ารวมทั้งมลทินและความโลโครกทั้งหมดของเขาถูกฝังไว้ด้วยการบัพติศมาเข้าในการตายของพระเยซูคริสต์ วิธีนี้เท่านั้นทำให้เราสามารถมีส่วนในการวายพระชนม์ของพระองค์ และอยู่ “ในพระองค์” ได้ ข้อความส่วนที่เหลือในโรม 6 และ 7 ไม่ได้กล่าวถึงความผิดบาปแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังคงกล่าวถึงสาเหตุของความผิดบาปเหล่านั้นอีกด้วย ความไม่เชื่อที่ติดตัวเรามา นั่นเองที่ก่อให้เกิดความไม่เชื่อฟังและเกิดเป็นความผิดบาปต่างๆ ขึ้น เราต้องต่อสู้ ทำลายและเอาชนะธรรมชาติพื้นฐานแห่งความผิดบาปนี้ให้ได้ ไม่เพียงแต่โดยหลักการหรือการกระทำเท่านั้น แต่ด้วยชีวิตใหม่ในพระวิญญาณ

บุคคลหนึ่งไม่ต้องเข้าใจความจริงทุกอย่างในโรม 6 และ 7 จึงจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ สิ่งที่เกิดขึ้นกับคนส่วนใหญ่คือ พระวิญญาณทรงสัมผัส จึงก่อให้เกิดทัศนคติขึ้นภายในบุคคล ซึ่งจะช่วยให้เขายอมจำนนต่อพระเจ้า ผู้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ก่อนที่จะเข้าใจโรม 6 และ 7 สามารถเป็นพยานถึงความจริงนี้ได้ สำหรับผู้ที่ยังไม่ได้รับ การเข้าใจขอพระคัมภีร์ดังกล่าวจะช่วยให้พวกเขาเชื่อ

ถ้าท่านยังไม่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ บางที่ท่านไม่ทราบจะทำอะไร ท่านสงสัย อธิษฐาน ร้องไห้ แสวงหาพระเจ้า ท่านสงสัยว่า “ทำไมเราไม่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์” ขอขอบคุณพระเจ้าที่มีความสงสัยนั้น ฟีมาจะบอกกับท่านว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่สำหรับท่าน หรือท่านได้ทำความผิดบาปที่ไม่อาจให้อภัยได้ เมื่อเพื่อนของข้าพเจ้าและตัวข้าพเจ้าแสวงหาพระเจ้า ซาตานเกือบจะทำให้เราเชื่อว่าเราไม่ได้ทำความผิดบาปที่ไม่อาจให้อภัยได้ ความสงสัยดังกล่าวมีผลที่ก่อให้เกิดความท้อถอย และทำให้หลาย ๆ คนล้มเลิกไปเพราะหมดหวัง แต่ข้อความในพระคัมภีร์ที่เราได้ศึกษาไปในบทที่หนึ่ง ควรจะทำให้ท่านเชื่อได้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นมีสำหรับท่าน นั่นคือสิ่งที่เปโตรเทศนาในวันเพ็นเทคอสต์ พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นว่าของประทานนี้มีให้สำหรับทุกคนที่เชื่อ โดยทรงบัพติศมาชาวสะมาเรียและชาวต่างชาติด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้น ประสพการณ์นี้จึงมีให้สำหรับท่าน (ดูกิจการ 8:12-17; 10:34-48)

ปัญหาของเราคืออะไร

ความไม่เชื่อที่ติดตัว ซึ่งเกิดมาพร้อมกับเรา ดูเหมือนจะโผล่ขึ้นมาในเวลาที่ไม่ควรเสมอ ด้วยเหตุผลนี้เอง เมื่ออัครทูตเปาโลคำนึงถึงการต่อสู้ในอดีตนองตน จึงกล่าวขึ้นว่า “โอย ข้าพเจ้าเป็นคนน่าสมเพชอะไรเช่นนั้น ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายนี้ซึ่งเป็นของความตายได้” (โรม 7:24)

“โอย ข้าพเจ้าเป็นคนน่าสมเพชอะไรเช่นนั้น ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายนี้ซึ่งเป็นของความตายได้” (โรม 7:24)

เป็นการนำอัศจรรย์ยิ่งเมื่อพระเยซูทรงให้เขาโล (เปาโล) ประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยพระวิญญาณแห่งชีวิต พระองค์ได้ทรงเป็นเจ้าของชีวิตของเขา เปาโลไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ด้วยตัวเอง เมื่ออานาเนียวางมือบนเปาโล เขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์และกลับมองเห็นอีกครั้ง เขาได้ออกจากความมืดสู่ความสว่าง จากความไม่เชื่อสู่ความเชื่อ และจากความตายสู่ชีวิต บัดนี้ เขาสามารถเห็นผ่านทางวิญญาณ ไม่ใช่เพียงแค่ตาทางธรรมชาติที่เห็นแสงสว่างในเวลากลางวัน แต่ด้วยการมองเห็นทางฝ่ายวิญญาณที่สว่างขึ้นเพื่อเข้าใจในสิ่งสารพัดของพระเจ้า เขามีได้ไม่เชื่อฟังนิมิตแห่งสวรรค์อีกต่อไป แต่ยอมจำนนในทันที (ดูกิจการ 22:12-16; 26:19) เขาไม่ได้เข้าใจแผนการและพระประสงค์ทั้งหมดของพระเจ้าในทันที แต่ความเข้าใจเกิดขึ้นภายหลังเมื่อทรงสำแดงให้ทราบระหว่างที่เขาพักอยู่ในอาระเบียเป็นเวลาสามปี แต่ในทันที เขารู้ผู้ที่ครั้งหนึ่งเขาเคยเกลียดชังและได้เริ่มบอกคนอื่น ๆ เกี่ยวกับพระองค์ บอกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อเขาพบกับพระคริสต์

บางที่ยังมีความรู้ในธรรมเนียมเดิมเพียงใด เรายังยอมจำนนต่อพระเจ้าได้ง่ายยิ่งขึ้นเท่านั้น บ่อยครั้ง ธรรมเนียมหรือค่านิยมของคน ๆ หนึ่งดูเหมือนจะเป็นอุปสรรคที่เกือบจะข้ามไปไม่ได้ การที่จะเชื่อได้อาจเป็นสิ่งที่ยากมาก คน ๆ หนึ่งต้องการทำสิ่งที่ถูกต้อง พยายามทำสิ่งที่ถูกต้อง ต่อสู้เพื่อทำสิ่งที่ถูกต้อง แต่ธรรมเนียมที่ไม่รวมเอาประสบการณ์การรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้าไปด้วย กลับกลายเป็นอุปสรรค การเชื่อดูเหมือนเป็นสิ่งที่เป็นไปได้สำหรับผู้ที่ต้องกระโดดข้ามอุปสรรคด้านธรรมเนียม เขามักจะต้องแก้ไขสิ่งต่างๆ มากมายกว่าที่จะก้าวหน้าไปได้ การต่อสู้อาจเป็นสิ่งที่เจ็บปวดได้ แม้ว่าส่วนใหญ่แล้ว เราไม่ได้คำนึงถึงเช่นนี้ แต่ความไม่เชื่อของเราเป็นอุปสรรคขัดขวาง และความไม่เชื่อทั้งหมดเป็นความผิดบาป แล้วเราจะทำอย่างไรดี

“ข้าพเจ้าเชื่อ ที่ข้าพเจ้ายังขาดความเชื่อนั้น ขอโปรดช่วยให้เชื่อเถิด” (มาระโก 9:24)

ขอโปรดช่วยให้เชื่อเถิด

พระเยซูพบกับชายคนหนึ่งทีกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเชื่อ ที่ข้าพเจ้ายังขาดความเชื่อนั้น ขอโปรดช่วยให้เชื่อเถิด” (มาระโก 9:24) นั่นเป็นการอธิษฐานที่ดีถ้ามีความจริงใจจริงๆ แต่จะต้องไม่ใช่เรื่องที่เรามีความผิดบาปบางอย่าง เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นแล้ว เราควรจะกลับใจใหม่จากความบาปเหล่านั้น และเราจะกลับใจใหม่อย่างแท้จริงเมื่อเราร้องออกมาเหมือนคนเก็บภาษีว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด” (ลูคา 18:13)

การร้องนี้ทำให้เราตระหนักว่า ความเมตตาเป็นความหวังเดียวของเรา พระเจ้าทรงแสดงพระเมตตาของพระองค์ให้เราเห็นอย่างชัดเจนที่ไม้กางเขน ทำไมผู้ที่ไม่ควรตายมาตายเพื่อผู้ที่สมควรจะตาย พระคุณและพระเมตตาเท่านั้นทำให้พระองค์มาแทนที่เรา

“เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป” (โรม 6:7)

ใจความสำคัญของโรม 6 และ 7 คือ เราต้องยอมจำนนอวัยวะของเราต่อพระเจ้า (โรม 6:13) เหมือนเช่นครั้งหนึ่งเรายอมจำนนอวัยวะของเราต่อความผิดบาป ตอนนี้ เราจะต้องยอมจำนนอวัยวะของเราต่อพระเจ้า เหตุผลที่พระเจ้าสามารถให้เปาโลได้ คือ เขายอมจำนนตนเองต่อวิถีทางที่ตั้งใจไว้อย่างแรงกล้า ดังนั้นเมื่อเขาได้รับใช้ซาตาน แม้ว่าเขาคิดไปว่าได้รับใช้พระเจ้า เขาก็รับใช้อย่างแท้จริง เมื่อเขาหันมาหาพระเจ้า เขาก็รับใช้พระองค์อย่างแท้จริงเช่นกัน เปาโลแนะนำว่า ด้วยความมุ่งมั่นเดียวกันกับเมื่อครั้งหนึ่งเรายอมจำนนตัวเองต่อพลังแห่งความบาป ตอนนี้ เราควรยอมจำนนตนเองต่อพระเจ้า (โรม 6:19) นี่เป็นเคล็ดลับที่จะได้พบพระเจ้าในการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

เราได้รับทางออกของปัญหาเรื่องความผิดบาปต่างๆ โดยการตายต่อธรรมบัญญัติผ่านทางการวายพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ เมื่อเราได้รับบัพติศมาเข้าสู่พระคริสต์ เราได้รับบัพติศมาเข้าสู่การตายของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ เราจึงมีส่วนในการตายและการฝังของพระองค์ เปาโลกล่าวว่า “เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป” (โรม 6:7)

ความผิดบาปเป็นการละเมิดธรรมบัญญัติ แต่ที่ใดไม่มีธรรมบัญญัติ ที่นั่นก็ไม่มีการละเมิดธรรมบัญญัติ (โรม 4:15) เพราะเราได้เข้าส่วนกับพระคริสต์ในการตายของพระองค์ด้วยการบัพติศมา เราจึงไม่มีความบาปอีกต่อไป เนื่องจากที่ใดไม่มีธรรมบัญญัติ ที่นั่นก็ไม่มีผิดบาป (โรม 4:15) นั่นคือความหมายของ ความชอบธรรม เราบริสุทธิในศาลแห่งสวรรค์ และยืนอยู่อย่างชอบธรรม เหมือนกับว่าเราไม่เคยทำความบาปมาก่อน แต่เปาโลได้กล่าวว่า เมื่อเขาตั้งใจจะกระทำความดี ความชั่วก็พร้อมที่จะผุดขึ้น (โรม 7:21) ทำที่สุด เขาได้สารภาพว่า “ความผิดบาป” ซึ่งคือ ความไม่เชื่อซึ่งเป็นแหล่งของการกระทำความบาปทั้งปวงนั่นเอง ก่อให้เกิดปัญหานี้ (โรม 7:23) ในโรม 7:24 “ร่างกายนี้ซึ่งเป็นของความตาย” คือความไม่เชื่อที่เป็นพื้นฐานของธรรมชาติของเรา แต่ขอบคุณพระเจ้า ทุกสิ่งเปลี่ยนแปลงไปเมื่อเราได้เป็นผู้มีส่วนในธรรมชาติของพระองค์ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ดูโรม 7:25; 2เปโตร 1:4)

“เพื่อสิ่งที่ธรรมบัญญัติสั่งไว้ จะได้สำเร็จในตัวเราทั้งหลาย ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (โรม 8:4)

โรม 6:1-6 เป็นคำกล่าวที่เป็นจริง และส่วนที่เหลือของบทนั้นและบทที่ 7 ทั้งหมดอธิบายคำกล่าวนั้น ในโรมบทที่ 6 และ 7 เปาโลไม่ได้อ้างถึง “ความผิดบาปต่างๆ” (พหูพจน์) เหมือนเช่นในกิจการ 2:38 ในโรม เขาเขียนเกี่ยวกับหลักความบาป หลักการที่จับกุมเราไว้ ซึ่งได้มาจากบรรพบุรุษของเราและเป็นพลังที่ต้องถูกทำลายลงผ่านทางกรพิ้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ เมื่อชีวิตที่ฟื้นขึ้นใหม่ของพระองค์กลายเป็นของเรา โดยการที่เราได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจะได้รับปลดปล่อยจากธรรมชาติเดิมแห่งความไม่เชื่อ อันเป็นสิ่งที่ทำให้เราไม่เชื่อฟัง และถ้าเราเลิกเดินในพระวิญญาณ มันก็จะกลับมามีอำนาจใหม่ ซึ่งจะทำให้เราอยู่ในทางเนื้อหนัง และต้องตายทางฝ่ายวิญญาณ (โรม 8:4-6)

มนุษย์เก่าหรือธรรมชาติแห่งความผิดบาปโน้มเอียงไปสู่ความไม่เชื่อ ซึ่งก่อให้เกิดความไม่เชื่อฟังและขัดขวางไม่ให้เราอมจำนนต่อพระเจ้า

ข้าพเจ้าประสบปัญหานี้ในการเดินกับพระเจ้าในช่วงแรกๆ ข้าพเจ้าเติบโตขึ้นในคริสตจักรที่ไม่เชื่อในเรื่องการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ข้าพเจ้าจึงสงสัยเมื่อมีผู้มาบอกข้าพเจ้าเกี่ยวกับการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในที่สุด เมื่อข้าพเจ้าให้ใจของข้าพเจ้าต่อพระเจ้าในการกลับใจใหม่ และรับบัพติศมาแล้ว มีผู้บอกข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่รับรู้เกี่ยวกับประสบการณ์นั้นอย่างแน่นอนก็ตาม อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ายอมรับคำของผู้รับใช้คนนั้น

หลังจากข้าพเจ้าได้รับบัพติศมาไม่นาน สุภาพสตรีท่านหนึ่งบอกข้าพเจ้าว่าพระเจ้าประสงค์ให้ข้าพเจ้ารับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ข้าพเจ้ามองดูผู้หญิงคนนั้นด้วยความไม่พอใจ พยายามไม่สนใจคำกล่าวนั้น ทำเหมือนกับว่าเธอไม่รู้เรื่องอะไรเลย ข้าพเจ้าคิดไปว่าข้าพเจ้ามีพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว อย่างน้อยที่สุด นั่นคือสิ่งที่ผู้รับใช้คนนั้นได้บอก และผู้หญิงคนนี้เป็นใครจะมาดูถูกความเชื่อสัตย์ของข้าพเจ้า

อย่างไรก็ตาม ยิ่งข้าพเจ้าคิดและอธิษฐานเกี่ยวกับเรื่องนี้มากเท่าใด ข้าพเจ้ายิ่งมีความมั่นใจน้อยลงเท่านั้น ข้าพเจ้าอ่านไบเบิลเกี่ยวกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งสอนว่าการพูดภาษาต่างๆ ไม่เกี่ยวกับการได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย ข้าพเจ้าจึงมีความสับสนเป็นอย่างมากและมีความอึดอัดใจที่ไม่รู้ว่าตนเองนั้นอยู่ตรงไหน ถ้าข้าพเจ้าได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะได้ที่ไหนหรือเมื่อไร และถ้าเปาโลถามคำถามข้าพเจ้าเหมือนที่ได้ถามชาวเอเฟซัสในกิจการ 19:2 ข้าพเจ้าคงไม่สามารถตอบได้อย่างถูกต้อง

หลังจากนั้น ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ว่า ไม่ยากเลยที่จะตอบคำถามนั้นหากว่าบุคคลได้รับแล้ว ท่านจะรู้โดยไม่ต้องมีใครมาบอกท่าน เหมือนกับผู้รับใช้คนนั้นบอกข้าพเจ้า ตอนนี้ ข้าพเจ้าตระหนักแล้วว่า ด้วยความเชื่อที่ผิดๆ ของเขา เขาพยายามที่จะดึงข้าพเจ้าจากผู้ที่ “เชื่อว่าต้องมีหมายสำคัญเมื่อรับพระวิญญาณบริสุทธิ์” ข้าพเจ้าตามเขาไปพักหนึ่งจนหมดสิ้นทุกช่องทางฝ่ายวิญญาณ ความปรารถนาที่ยิ่งใหญ่เกาะกุมใจของข้าพเจ้า ถ้าความปรารถนาที่จะรู้ความจริงนั้นไม่ได้บรรลุลงด้วยการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่าข้าพเจ้าคงจะล่องลอยกลับไปและไม่ได้รับความรอดเลย แต่ขอบคุณพระเจ้า พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าได้เข้าใจเมื่อข้าพเจ้าหันไปหาพระวาระของพระองค์อย่างจริงจัง ดำเนินตามคำสั่งในพระวาระนั้น และรอคอยเหมือนกับที่เหล่าสาวกได้ทำ สรรเสริญและนมัสการพระเจ้าจนกระทั่งเช้าวันหนึ่งเมื่อข้าพเจ้าไม่ได้คาดคิดมาก่อน พระเจ้าทรงเข้ามาในข้าพเจ้าในพระวิญญาณ เต็มข้าพเจ้า และให้ข้าพเจ้าได้รู้ว่าพระองค์ทรงอยู่ที่นั่นอย่างแท้จริง (ดูลูกา 24:49-50)

บทที่สาม เมื่อความเชื่อเริ่มทำงาน

“ดิฉันต้องการพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันอีสเตอร์” เธอแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบเมื่อเดินเข้ามาที่โบสถ์ในวันอาทิตย์เย็นนั้น ในน้ำเสียงของเธอไม่มีความสงสัยเลย ไม่สงสัยเลยว่า การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์มีจริง และมีไว้สำหรับเธอ เธอยืนยันด้วยความเชื่อมั่นที่แสดงออกบนใบหน้า และในน้ำเสียง

เธอได้เข้าเรียนชั้นเรียนสอนพระคัมภีร์วันอาทิตย์เป็นครั้งแรกในเช้าวันอาทิตย์นั้น แม้ว่าบทเรียนจะสั้นเพราะว่ามีกิจกรรมวันอีสเตอร์ แต่เพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งได้เป็นพยานกับเธอเกี่ยวกับการไถ่บาปผ่านทางไม้กางเขน และการบัพติศมาในพระวิญญาณ คำเหล่านี้กระตุ้นความปรารถนาอย่างจริงใจภายในใจของเธอ ทั้งวัน ความคิดในการค้นหาพระคริสต์และการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตรึงอยู่ในใจของเธอ เธอเชื่อว่าสิ่งนั้นมีไว้สำหรับเธอ ในขณะที่เดินทางไปโบสถ์ เธอแสดงความรู้สึกของเธอให้เพื่อนได้รู้ เธอมีความมั่นใจว่ามันเป็นไปได้ และจะเกิดขึ้นถ้าเธอเชื่อ

เมื่อเธอเข้ามาในโบสถ์เย็นนั้น เธอมีความกระตือรือร้นมากจนต้องการได้รับบัพติศมาในทันที ข้าพเจ้าแจ้งให้เธอทราบว่าเธอสามารถรับบัพติศมาได้เมื่อตอนปิดการประชุม เธออธิษฐานที่แท่นบูชาอยู่สักครู่หนึ่ง และจากนั้น มองหาข้าพเจ้า “ตอนนี้ดิฉันจะรับบัพติศมาได้หรือยังคะ” เธอถาม เธอเตรียมพร้อมในทันทีที่จะได้รับบัพติศมา ในขณะที่กำลังอธิบายให้เธอทราบเกี่ยวกับการบัพติศมา เธอขัดขึ้นมาหลายครั้งแล้วพูดว่า “ดิฉันต้องการพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันอีสเตอร์” เธอได้ตั้งมั่นความปรารถนาของเธอไว้ในใจอย่างแน่นอน นั่นเป็นความเชื่อของเธอ เธอเชื่อว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นมีไว้เพื่อเธอ และเชื่อว่าเธอจะได้รับ

การที่เธอไม่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ก่อนหรือเมื่อเธอได้รับบัพติศมานั้น ทำให้ข้าพเจ้าประหลาดใจ อย่างไรก็ตาม ในขณะที่เธอก้าวลงจากบริเวณที่ให้บัพติศมา เธอหยุด ยกมือของเธอขึ้นต่อสวรรค์ และอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ปรารถนาพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้ วันอันเป็นที่ระลึกถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และข้าพระองค์จะคงอยู่ที่นี้จนกว่าจะได้รับ” และนั่นคือสิ่งที่เธอทำไม่ถึงสองนาทีก่อนหน้านั้น เธอเริ่มพูดภาษาต่างๆ ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด พระเจ้าตอบสนองต่อความเชื่อที่แน่นอนและปราศจากการสงสัย พระองค์จะทรงตอบสนองเสมอ

“ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า ‘จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สืบทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย แล้วท่านจะได้รับพระราชทานพระวิญญาณบริสุทธิ์’” (กิจการ 2:38)

เมื่อเราวิเคราะห์เรื่องนี้ เราสามารถเห็นส่วนผสมที่สำคัญบางอย่างของความเชื่อได้ในทันที ประการแรก ความเชื่อก่อให้เกิดความคิดในทางบวก ไม่มีความคิดทางลบในใจของเธอเลย เธอไม่ได้ได้เถียง เพียงแต่เชื่อเท่านั้น สีหน้าของเธอเมื่อบอกกับข้าพเจ้าว่า “ดิฉันต้องการพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันอีสเตอร์” เป็นความเชื่อมั่นอย่างแท้จริง การประชุมเพียงแต่เร่งให้เกิดขึ้นเท่านั้น การอธิษฐานสั้นๆ ที่แท่นบูชานำไปสู่ความเชื่อมั่นที่เพิ่มขึ้น และเธอพร้อมที่จะเชื่อฟังพระคัมภีร์ที่ว่า “ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า ‘จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สืบทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย แล้วท่านจะได้รับพระราชทานพระวิญญาณบริสุทธิ์’” (กิจการ 2:38)

หลังจากนั้น เธอได้บอกข้าพเจ้าว่า คำว่า “กลับใจใหม่” ที่ประทับอยู่ที่ธรรมาสน์ และส่วนที่เหลือในกิจการ 2:38 เหนือบริเวณที่ให้บัพติศมา เฝ้าผลาญอยู่ในใจของเธอในขณะที่นั่งอยู่ตลอด การประชุมนั้น เธอกล่าวว่า ยิ่งเธออ่านคำเหล่านั้นมากเท่าใด เธอยิ่งมีความมั่นใจว่าพระสัญญาของพระเจ้าจะบรรลู่ในชีวิตของเธอมากขึ้นเท่านั้น ความเชื่อนั้นทำงาน และเมื่อความเชื่อเริ่มทำงาน สิ่งต่างๆ ก็เกิดขึ้น

ไม่ใช่ว่าประสบการณ์ของทุกคนจะเหมือนกัน บางคนเข้าใจความจริงอย่างรวดเร็ว แต่บางคนค่อยๆ เข้าใจทีละน้อย พระเจ้าทรงเหมือนเดิม แต่ความสามารถในการรับพระสัญญาของพระเจ้าแตกต่างกันไปตามแต่บุคคล บ่อยครั้ง บุคคลยังไม่ได้รับบัพติศมาในน้ำด้วยซ้ำเมื่อได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้าพเจ้าจำสภาพสตรีท่านหนึ่งผู้ที่มีกำลังใจขจัดความพยายามของเราในการช่วยยให้เธอมอบชีวิตของเธอต่อพระคริสต์ เธอมาโบสถ์หลายครั้ง แต่เป็นหนีเมื่อมีการเทศนาพระวจนะของพระเจ้า เธอได้เถียงกับสามีที่บ้าน และก่อให้เกิดการแตกแยกในบ้าน ประมาณหกเดือนก่อนนั้น สามีของเธอได้มาหาพระเจ้าและมีความยินดีเป็นอย่างมากที่ความรักของพระเจ้าซาบซ่านเข้าไปในใจของเขา แต่การได้เถียงของภรรยาเกี่ยวกับความจริงทำให้เขาโกรธ แม้ว่าจะรู้สึกไม่สบายใจ เขาคงความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าอย่างมั่นคง เขามักจะหาคำปรึกษาเพื่อไม่ให้เขาทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่จะเป็นอุปสรรคต่อภรรยาของเขา เขาคงอธิษฐานต่อไป แต่ดูเหมือนว่าจะไม่เกิดประโยชน์ เวลานั้นผ่านไป ดูเหมือนว่าเธอจะต่อต้านมากขึ้น เขาขอให้มีการอธิษฐานพิเศษในการประชุมที่คริสตจักรหลายครั้ง เพื่อให้ภรรยาหันมาเชื่อพระเจ้า

พระเจ้าทรงทราบว่าจะช่วยเหลือเราแต่ละคนอย่างไร ในหลายๆ โอกาส เธอพบกับสมาชิกของเราในที่ทำงาน หรือในศูนย์การค้า การพบปะกันแต่ละครั้งทำให้เกิดความรู้สึกผิดลึกลงไปในใจของเธอ เนื่องจากเธอมีเสียงที่ไพเราะ สามีของเธอจึงขอให้ภรรยาของข้าพเจ้าให้เธอได้ร้องเพลงในการเลี้ยงอาหาร เธอยินดีที่จะร้องเพลง หลังจากงานเลี้ยงอาหารนั้น หลายๆ คนชมว่าเธอร้องเพลงได้ไพเราะ และชักชวนให้เธอมาในการประชุมเทศนาเรื่องข่าวประเสริฐเย็นวันอาทิตย์ ก่อนหน้านั้น เธอดูแข็งกร้าวและไม่ไหวติง แต่คืนนี้ เธอมาและไปที่แท่นบูชา อธิษฐานอยู่ ก่อนที่เธอจะได้คิดเกี่ยวกับการรับบัพติศมา เธอก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว คืนนั้น ความเชื่อของเธอเริ่มทำงาน และเมื่อเป็นเช่นนั้น สิ่งต่างๆ ก็เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

หลังจากนั้น เมื่อพูดคุยถึงเรื่องการมาหาพระเจ้า เธอกล่าวว่า พระเจ้าได้พยายามช่วยเหลือเธอตลอดเวลาที่เธอขัดขวางสามี แม้ว่าภายนอกจะแข็งกร้าว แต่การเป็นพยานของเขาก็เข้าถึงเธอ เธอพยายามเถียงว่า ประสบการณ์นี้ไม่อาจเกิดขึ้นกับคนในปัจจุบันนี้ได้ และถึงอย่างไร การรับพระวิญญาณก็ไม่ใช่สำหรับเธอ แต่เธอเป็นพยานว่า ที่ละเล็กทีละน้อย ความจริงของพระวจนะของพระเจ้าได้ฝังลงไป เธอกล่าวว่า คืนนั้นที่เธอมาที่โบสถ์ และให้ใจของเธอแก่พระเจ้าเป็นคืนแห่งความเชื่อ เธอรู้โดยไม่สงสัยเลยว่า พระเจ้าจะพบเธอในคืนนั้น ความเชื่อเริ่มทำงาน และเมื่อเป็นเช่นนั้น สิ่งต่างๆ ก็เกิดขึ้น พระเจ้าทรงตอบสนองต่อความเชื่อ

“เพราะนางคิดในใจว่า ‘ถ้าเราจะได้ตะตองพระองค์เท่านั้น เราก็จะหายโรค’ ” (มัทธิว 9:21)

ความเชื่อที่เรียบง่ายเป็นสิ่งที่เราทุกคนต้องมี ไม่มีอะไรซับซ้อน บ่อยครั้งที่เราทำให้มันซับซ้อน แต่จริงๆ แล้ว มันไม่ซับซ้อนเลย ตัวอย่างเช่น มีหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งได้อธิษฐานหลายครั้งเพื่อรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ หลังจากเธอมาหาพระเจ้าและได้รับบัพติศมา ชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเพิ่งจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เห็นผู้หญิงคนหนึ่งที่จักรยานอยู่ในมหาวิทยาลัย เขาหยุดและคุยกับเธอสักครู่หนึ่งเกี่ยวกับการรับพระวิญญาณ เขาบอกเธอว่า การรับพระวิญญาณเป็นสิ่งไม่ยาก และว่าพระเจ้าจะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เธอเหมือนที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ สิ่งที่ต้องมีนั้น คือ ความปรารถนาที่จริงใจในการที่จะได้รับ และจากนั้น สรรเสริญพระเจ้าสำหรับพระสัญญานั้นและมันจะเกิดขึ้น ในขณะที่เขาจากไปเพื่อไปเข้าชั้นเรียน เธอมองไปรอบๆ มหาวิทยาลัย ใจของเธอเฝ้าผลาญ

ด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะอธิษฐานและเห็นต้นไม้อยู่ใกล้ๆ และเหมือนกับผู้หญิงในพระคัมภีร์ที่ได้กล่าวว่า “ถ้าเราได้อะไรก็ต้องฉลองพระองค์เท่านั้น เราก็จะหายโรค” หญิงสาวคนนี้พูดกับตัวเองว่า “เราจะขี้จักรยานไปที่ต้นไม้ตรงนั้นและอธิษฐาน ฉันคงจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์”

เธอให้ความเชื่อของเธอได้ทำงานในทันที และเริ่มขี้จักรยานไป ความอัศจรรย์แห่งการอัศจรรย์เกิดขึ้น เธอไปไม่ถึงต้นไม้ในขณะขี้จักรยานไป เธอเริ่มสรรเสริญพระเจ้าที่ทรงสัญญาพระวิญญาณบริสุทธิ์และเธอได้รับพระวิญญาณเมื่อกำลังขี้จักรยานไปที่ต้นไม้ในนั้น เธอให้ความเชื่อของเธอได้ทำงานและสิ่งต่างๆ ก็เกิดขึ้น มักจะเป็นเช่นนั้นเสมอ

ความเชื่อเอาชนะอุปสรรคทุกอย่างได้ สิ่งเดียวที่กั้นกลางระหว่างความตั้งใจของผู้หญิงคนนั้นและฉลองพระองค์ของพระเจ้า คือ ผุงชนที่เบียดเสียด แต่ความเชื่อได้ดันเข้าไป เธอเริ่มพูดกับตัวเองต่อไปว่า “ถ้าเราได้อะไร...” และความตั้งใจนั้นนำเธอผ่านไปได้ พระเจ้าตอบสนองในหน้าที่ที่เธอได้อะไรก็ต้องฉลองพระองค์และมันจะเป็นเช่นนั้นกับพวกเราทุกคน เราจะต้องเชื่อก่อนและในหน้าที่นั้นเอง เราเริ่มที่จะให้ความเชื่อเริ่มทำงาน

“ลูกหญิงเอ๋ย...ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ” (มัทธิว 9:22)

ความเชื่อไม่เคยอยู่เฉย แต่เป็นแรงกระตุ้น เพราะถ้าไม่กระตุ้นเราแล้ว มันก็ไม่ใช่ความเชื่อ พระเยซูตรัสแก่หญิงคนนั้นว่า “ลูกหญิงเอ๋ย...ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ” แม้ว่าพระองค์จะถูกเบียดเสียดด้วยผุงชน พระองค์ทราบดีในทันทีเมื่อเธอได้อะไรก็ต้องพระองค์ พระองค์ตอบสนองต่อความเชื่อที่ไม่อยู่เฉยนั้น (มัทธิว 9:20)

ประสบการณ์ที่สำคัญมากอย่างหนึ่งในชีวิตของข้าพเจ้าจะช่วยอธิบายว่าความเชื่อคืออะไรและความเชื่อนั้นจะช่วยให้เราได้รับการตอบสนองจากพระเจ้าได้อย่างไร ความเชื่อเป็นของประทานจากพระเจ้าและเกิดขึ้นผ่านทางพระวอนะของพระองค์

ข้าพเจ้าอยู่ในโรงพยาบาลในเพนซิลวาเนีย รัฐเพนซิลวาเนีย เนื่องจากโรคไขข้ออักเสบรุนแรง ก่อนหน้านั้น พระเจ้าได้ทรงเรียกข้าพเจ้าเข้าสู่การรับใช้แต่เพราะเหตุการณ์อันเลวร้ายเหตุการณ์หนึ่ง ข้าพเจ้ารู้สึกไม่เต็มใจนักที่จะมอบตัวเองให้แก่น้ำพระทัยของพระองค์อย่างเต็มที่ บางทีการไม่รู้วิถีทางของพระองค์ทำให้เกิดการไม่เต็มใจนั้น ต่อมาภายหลัง เมื่อข้าพเจ้าเดินทางเพื่อประกาศร่วมกับผู้รับใช้อีกท่านหนึ่ง ข้าพเจ้าล้มเจ็บและต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล

ความเจ็บปวดจากไขข้อมีความรุนแรงมาก หมอบอกกับข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะอยู่ในโรงพยาบาลประมาณสัปดาห์ แต่ผ่านไปสี่สัปดาห์แล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกแยกว่าเมื่อตอนที่เข้าโรงพยาบาลเสียอีก ข้าพเจ้าเป็นอัมพาต นอนอยู่บนเตียงเหมือนกับคนตายแล้วในหีบศพ ยาที่หมอบอกว่าจะช่วยรักษาใช้ได้นั้นใช้ไม่ได้ผล และข้าพเจ้าบังเอิญได้ยินหมอบอกกับนางพยาบาลของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้ากินยานี้มากเกินไปแล้ว ข้าพเจ้าได้หวังว่าจะได้ผล แต่ตอนนี้จะไม่ได้กินยานั้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงรู้สึกท้อถอยมากและรู้สึกว่ามีหวังสำหรับข้าพเจ้า ในช่วงที่ใจโคกเศร้านี้ ข้าพเจ้าหันไปหาพระเจ้าด้วยการอธิษฐานอย่างจริงใจ กลับใจเนื่องจากการไม่เต็มใจที่จะเทศนาข่าวประเสริฐและจากนั้นสัญญาว่า ถ้าพระองค์รักษาข้าพเจ้า นำข้าพเจ้าออกจากโรงพยาบาล ข้าพเจ้าจะไปทุกที่ที่พระองค์ส่งออกไป ซึ่งเป็นก้าวที่ใหญ่ ข้าพเจ้าจะต้องเลิกทำฟาร์มซึ่งเสี่ยงต่อการเลี้ยงชีพของเรา

อย่างไรก็ตาม ความเชื่อเข้ามาควบคุมเมื่อข้าพเจ้าขอให้ภรรยาเขียนจดหมายไปหาพ่อแม่ของข้าพเจ้าว่า เราจะออกจากฟาร์ม และอีกฉบับหนึ่งไปให้น้องสาวและน้องเขยของเธอให้ย้ายเข้าไปอยู่บ้านของเขาและเอาเครื่องเรือนไปไว้ห้องด้านหน้าเพื่อที่เราจะได้ขายเครื่องเรือนเหล่านั้น เมื่อเรากลับถึงบ้าน

ในตอนนั้น ข้าพเจ้าทรมานมากพอๆ กับเวลาที่ข้าพเจ้าเจ็บป่วย จดหมายเหล่านั้นเป็นการกระทำของความเชื่อ คือเมื่อความเชื่อเริ่มทำงานอย่างแท้จริง แต่มันได้ผล เข้าวันต่อมา ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่ได้รับการรักษาแล้ว พระเจ้าทรงเคลื่อนไหวในเวลากลางวัน และรักษาความเจ็บปวดที่เลวร้ายนั้น ตอนนั้น ห้าสิบสามปีต่อมา และความเจ็บปวดนั้นไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้าเจ็บอีกต่อไป ความเชื่อทำงาน แต่จะทำงานเมื่อไม่ได้อยู่เฉยเท่านั้น

ในบทก่อนๆ หน้านี้ เราได้กล่าวถึงข้อเท็จจริงที่สำคัญสองประการ (1) พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่เชื่อทุกคน (2) การตรึงที่ไม้กางเขนและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นสะพานเชื่อมอุปสรรคแห่งความบาป

ตอนนี้ เรามาถึงส่วนที่สำคัญที่สุดในการมาหาพระเจ้า ท่านเชื่อหรือไม่ว่าพระเยซูคริสต์ตายเพื่อความผิดบาปทั้งหลายของท่าน ญูกฝั่ง และฟื้นขึ้นจากความตาย ท่านได้กลับใจจากความผิดบาปต่างๆ ของท่านหรือไม่ ตอนนี ท่านได้เห็นไปหาพระเจ้าด้วยใจทั้งหมดของท่านหรือไม่ หากเป็นเช่นนั้นแล้ว และถ้าท่านยังไม่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ท่านควรจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยเร็ว

ไม่จำเป็นต้องมีการขออ้อนวอน การขอและอ้อนวอนเป็นภาษาของความไม่เชื่อ การสรรเสริญเป็นภาษาของความเชื่อ เมื่อเราเชื่ออย่างแท้จริง การสรรเสริญจะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติจากใจของเราต่อพระเจ้า ไม่ใช่แค่เพียงคำจากริมฝีปากของเรา แต่เมื่อการสรรเสริญเกิดจากใจ จะแสดงออกทางริมฝีปาก ไม่ได้อยู่ที่คำพูดมากมาย แต่อยู่ที่ความเชื่ออันร้อนรนที่ทำให้เราพูด เมื่อเรามีความชอบพระคุณอย่างแท้จริงต่อสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดทำให้ การซาบซึ้งชอบพระคุณจะออกมาจากส่วนลึกของวิญญาณของเรา และไปถึงทางเข้าแห่งสง่าราศี จะมีการตอบสนองเกิดขึ้น ฝีมาร์ทั้งหมดแห่งนรกจะไม่ได้สามารถดึงไปจากเราได้

ความเชื่อที่จริงใจแท้จริงจะนำเราไปหาพระเจ้า และพระเจ้ามาหาเรา

บทที่สี่

การรอคอยพระสัญญา

การรอคอยเป็นงานที่ยากที่สุดอย่างหนึ่งสำหรับเราบางคน เราต้องการให้มีการลงมือทำ เรารู้สึกท้อแท้เมื่อสิ่งต่างๆ ไม่เกิดขึ้นในเวลาที่เราต้องการ แต่เราก็จะต้องรอ ไม่มีระยะเวลาการรอคอยเฉพาะสำหรับผู้เชื่อในวันนี้เหมือนเช่นในเวลาก่อนวันเพ็นเทคอสต์ ก่อนหน้านั้น ต้องมีปัจจัยเรื่องเวลา แต่หลังจากนั้น ไม่มี พระเจ้าทรงประกาศว่าการเทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเกิดขึ้นในวันที่อัสสาเอลระลึกถึงการประทานธรรมบัญญัติ ไม่มีใครได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในเวลาก่อนวันนั้น แต่นับแต่นั้นเป็นต้นมา ไม่มีภาระบวเวลาเฉพาะที่จะได้รับ เหล่าสาวกไม่สามารถทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดเพื่อเปลี่ยนแปลงวิธีที่พระเจ้าได้วางแผนไว้ได้ อย่างไรก็ตาม พวกเขาได้เตรียมตัวเองแม้ว่าจะไม่รู้ก็ตามว่าการเทพระวิญญาณจะเกิดขึ้นเมื่อไร พวกเขาทำอะไรเพื่อเตรียมตัวเอง แม้ว่าเงื่อนไขเฉพาะเหล่านี้ไม่เคยเกิดขึ้นอีกเลย เป็นการดีที่จะเรียนรู้จากประสบการณ์ของพวกเขา ซึ่งจะช่วยให้เราเข้าใจว่าจะรอคอยเพื่อให้เกิดผลได้อย่างไร แม้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นจะประทานให้ได้ในเวลาใดก็ตาม แต่เราจะต้องรอคอย ซึ่งจะใช้เวลาต่างกันไปตามการที่เราจะเชื่อจนยอมจำนนต่อพระองค์อย่างแท้จริง เราสามารถเรียนรู้บทเรียนที่ดีได้ โดยสังเกตสิ่งที่พวกเขาได้ทำในเวลาสิบวันแห่งการรอคอยนั้น ตามลูกา 24:50-53 พวกเขากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มด้วยความยินดีเป็นอันมาก และคงอยู่ในพระวิหาร สรรเสริญและนมัสการพระเจ้า

พวกเขาแยกตัวเองออกจากสังคม ทั้งการงานของตนเอง ใช้เวลาอยู่ในพระวิหารและในห้องชั้นบน โดยทำสิ่งเหล่านี้ด้วยความยินดีเป็นอันมาก ซึ่งได้ไหลท่วมทับวิญญาณของเขาในขณะที่คงสรรเสริญและนมัสการพระเจ้าต่อไป แม้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถได้รับจนกว่าจะถึงวันที่สิบ แต่เขาใช้เวลาเต็มทีกับพระสัญญาของพระเจ้า และนี่คือคำแนะนำสำหรับทุกคนที่ต้องการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์

ท่านต้องไม่ปล่อยให้เกิดความไขว้เขวขึ้น แต่ระลึกถึงพระสัญญานั้นในใจ นมัสการและสรรเสริญพระองค์อย่างต่อเนื่องด้วยความยินดีในใจของท่าน ท่านไม่ต้องลาออกจากงาน ทั้งบ้านไปหรือทำอะไรอย่างนั้น เพียงแต่ต้องให้ใจของท่านนึกถึงพระเจ้าและพระสัญญาของพระองค์

ท่านไม่ต้องสรรเสริญ การสรรเสริญเป็นภาษาแห่งความเชื่อ การขอและอ้อนวอนเป็นภาษาแห่งความไม่เชื่อ เมื่อเราเชื่ออย่างแท้จริง เราจะแสดงความเชื่อนั้นออกมาทางการสรรเสริญ ไม่ใช่เพียงแค่คำพูด แต่การแสดงออกของทัศนคติที่เกาะกุมบุคคลอยู่ เมื่อการสรรเสริญออกมาจากใจ ก็เป็นสัญญาณที่แน่นอนว่า ความเชื่อทำให้เกิดการสรรเสริญนั้น

อัครทูตเปาโลอธิบายความจริงนี้ไว้อย่างสวยงามด้วยเรื่องราวของอับราฮัม พระเจ้าตรัสกับเขาว่าเขาจะมีบุตรชายในวัยชรา แม้ว่าเขามีช่วงเวลาที่ยาวนาน แต่ไม่เคยที่จะไม่ไว้ใจพระเจ้าหรือแสดงความไม่เชื่อต่อพระองค์ เปาโลเขียนเกี่ยวกับอับราฮัมว่า “ความเชื่อของท่านมิได้ลดน้อยลงเลย เมื่อท่านพิจารณาคุณลักษณะของท่าน ซึ่งเปรียบเหมือนตายไปแล้ว เพราะท่านมีอายุประมาณร้อยปีแล้ว และเมื่อคำนึงถึงกรรมของนางซาราห์ว่าเป็นหมัน ท่านมิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติแด่พระเจ้า ท่านเชื่อมั่นว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์ อาจกระทำให้สำเร็จได้ตามที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้” (โรม 4:19-21)

“ท่านมิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า” (โรม 4:20)

เมื่อเราศึกษาชีวิตของอับราฮัม เราพบว่าเขาทำผิดพลาดในหลายๆ โอกาส เหตุการณ์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่า เขาเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง ทำให้เราสามารถเข้าใจเขาได้ เขาเชื่อพระสัญญาของพระเจ้าในการประทานบุตรชายให้อย่างแท้จริง แต่เขาก็โอนเอนไปมาในความมั่นใจของเขาว่าจะเป็นอย่างใด ความไม่อดทนของเขาเป็นบทเรียนที่สำคัญสำหรับเราในเรื่องการรอคอย เขาเชื่อพระสัญญา แต่ไม่สามารถรอได้ การรอคอยเป็นส่วนที่ยากที่สุดในการทดลองทั้งหมด เขาปล่อยให้ตัวเองเบี่ยงไปจากทางตรง โดยมีลูกชายจากนางฮาการ์แทนซาร่าห์ และเขาต้องเสียอย่างมากมายที่ไปใช้หนทางทดแทนนั้น

แม้ในทุกวันนี้ โลกปั่นป่วนไปด้วยผลลัพธ์จากการเบี่ยงไปจากทางตรงนั้น อับราฮัมไม่เคยสงสัยพระสัญญา แต่ไม่สามารถทนกับขั้นตอนการรอคอยได้

มีช่วงเวลาในการรอคอยใดหลังจากวันเพ็นเทคอสต์หรือไม่ และถ้ามี เราจะอธิบายเรื่องนี้ว่าอย่างไร

คำตอบคือ มี มีเงื่อนไขในเวลาต่างๆ ที่เราต้องไม่มองข้ามไป ถ้าบางคนไม่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาควรจะพยายามค้นหาคำตอบว่าทำไม

มีบันทึกอยู่สามเหตุการณ์ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ล้ำค่าแม้ว่าความเชื่อเริ่มทำงานในใจแล้ว เหตุการณ์แรกคือ ใกล้กับตอนต้นของยุคคริสตจักร อีกสองครั้งเป็นเนื่องมาจากการขาดความรู้ซึ่งเป็นบ่อเกิดของความเชื่อ (ดูโรม 10:14, 17)

เหตุการณ์แรกอยู่ในกิจการ 8 พระเยซูประทานลูกกุญแจสู่แผ่นดินให้แก่เปโตร (ดูมัทธิว 16:19) เขาเป็นผู้ที่พระเจ้าให้เปิดประตูชาวิวในยูเดีย ชาวสะมาเรีย และชาวต่างชาติจากสุบลายแผ่นดินโลก (ดูกิจการ 1:8) ครั้งแรกที่มีการประกาศพระกิตติคุณแก่ชาวสะมาเรีย เปโตรไม่ได้อยู่ด้วย เหมือนเช่นที่อยู่ในวันเพ็นเทคอสต์ และที่บ้านของโคเรเนลิอัสชาวต่างชาติที่ซึ่งเขาเป็นผู้กล่าวคำพร้อมด้วยกุญแจ พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้เทลงบนชาวสะมาเรียจนกระทั่งอัครทูตที่เยรูซาเล็มได้ส่งเปโตรและยอห์นไปหา เมื่อไปถึง พวกเขาอธิษฐานให้ชาวสะมาเรียที่ได้รับบัพติศมาแล้วในทันที และคนเหล่านั้นก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ดูกิจการ 8:15-17) การเดินทางไปที่นั่นของอัครทูตและอำนาจของพวกเขาทำให้ชาวสะมาเรียมีความเชื่อในการรับพระสัญญา และบทบาทของเปโตรในฐานะผู้กล่าวนั้นก็สมบูรณ์ในแผนการของพระเจ้า

อีกสองเหตุการณ์เป็นการมาหาพระเจ้าของเขาโลชาวเมืองทาร์ซัส และของผู้ที่เชื่อชาวเอเฟซัส (ดูกิจการ 9 และ 19) ไม่ยากที่จะเห็นว่าทำไมในทั้งสองเหตุการณ์ พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงไม่ได้เทลงโดยทันที เปาโลนั้นไม่ทราบเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าได้ตรัสกับเขาว่าอานาเนียคนหนึ่งจะแนะนำเขาว่าต้องทำอะไร คำสั่งแรกที่เขาได้รับเมื่ออานาเนียมาถึงในสามวันต่อมาคือให้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ และรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า พระเจ้าสามารถที่จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เขาบนถนนตามากัสได้ แต่เขายังไม่พร้อมที่จะได้รับ เพราะเขาไม่รู้ว่าจะต้องแสวงหาการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความรู้คือ สิ่งที่ทำให้เกิดความเชื่อ และจะต้องมีความเชื่อเพื่อที่จะได้รับ

หลังจากพิจารณาเหตุการณ์นี้แล้ว นำประหลาดใจที่คริสตจักรหลายแห่งในปัจจุบันไม่กล่าวถึงประสบการณ์ในการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะอานาเนียได้รวมเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้ในคำสั่งแรกแก่เขาโล พระเยซูตรัสบอกเขาโลว่าอานาเนียจะบอกเขาว่าต้องทำอะไร ดังนั้น การรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงเป็นขั้นตอนที่จำเป็นอย่างแน่นอน โลกคริสตจักรจำนวนมากละเลยการเชื่อฟังคำสั่งของพระเยซูโดยไม่สอนเรื่องประสบการณ์นี้

“เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า” (กิจการ 19:2)

เหตุการณ์สุดท้ายมีความคล้ายคลึงกัน เปาโลพบผู้ที่เชื่อในเอเฟซัส และถามคำถามเขาเกี่ยวกับประสบการณ์ของเขา “จึงถามเขาว่า ‘เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า’ เขาตอบว่า ‘เปล่า เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเราก็งงไม่เคยได้ยินเลย’ “ (กิจการ 19:2) เมื่อพบว่าพวกเขาไม่ทราบเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปาโลจึงสั่งสอนพวกเขาในทันทีเพื่อที่พวกเขาจะได้รับด้วยเช่นกัน

ช่วงเวลาการรอคอยจำเป็นหรือไม่ คำตอบคือ เฉพาะเมื่อไม่มีการแนะนำอย่างถูกต้องเท่านั้น บุคคลคนๆ หนึ่งจะไม่ได้รับจนกว่าเขาจะมีความรู้ซึ่งจะกระตุ้นเขาให้แสวงหาวัตถุประสงค์ของหนังสือเล่มนี้คือ เพื่อให้ความรู้ดังกล่าว พระวจนะของพระเจ้านำแสงสว่างมาให้และเมื่อมีการอธิบายอย่างถูกต้อง แสงสว่างนั้นจะเน้นพระสัญญาของพระเจ้าและก่อให้เกิดความเชื่อในใจที่หิวกระหาย

บ่อยครั้ง เราชาวพื้นเทคอสตีมีความผิดเนื่องจากไม่มีการแนะนำในเรื่องที่สำคัญนี้ อานาเนียใช้เวลากับเปาโล และเปาโลใช้เวลาเพื่ออธิบายแผนการของพระเจ้าแก่ผู้ที่เชื่อชาวเอเฟซัส

“แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน” (มัทธิว 6:33)

บทที่ 1 ได้อธิบายไปแล้วว่า การแสวงหาพระเจ้าเป็นไปตามพระคัมภีร์อย่างแน่นอน พระเจ้าตรัสหลายครั้งเพื่อให้คนทั้งหลายแสวงหาพระองค์ ในการเทศนาบนภูเขา พระองค์ตรัสว่า “บุคคลผู้ใดหิวกระหายความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าพระเจ้าจะทรงให้อิ่มบริบูรณ์...แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้” (มัทธิว 5:6; 6:33) หลังจากที่พระองค์ฟื้นคืนพระชนม์ พระองค์ทรงสั่งให้เหล่าสาวกรอคอยอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มจนกว่าจะได้รับฤทธิ์เดชจากเบื้องบน (ลูกา 24:49)

พระองค์ประสงค์ให้เขาทั้งหลายรอที่นั่นจนกว่าพระสัญญาจะมา พระองค์ยังหมายถึงให้พวกเขาไม่ลองทำสิ่งที่ไม่มีความสมมติที่จะทำได้ จนกว่าจะได้รับเครื่องมือทางฝ่ายวิญญาณที่ถูกต้องก่อน ไซแล้ว พระเยซูทรงหมายความว่าอย่างไร และอื่นๆ อีก เหมือนเช่นเราเห็นในลูกา 24:49-53 และกิจการ 1:13-14 ผู้ที่เชื่อได้ทำหลายสิ่งในขณะที่รอคอยอยู่

1. พวกเขาอวยพรในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม
2. พวกเขาอยู่ที่นั่นอย่างต่อเนื่อง
3. พวกเขาสรรเสริญและนมัสการพระเจ้า
4. พวกเขา “ขะมักเขม้นอธิษฐาน” พวกเขามีความต้องการ ความตั้งใจ ร่วมกันอธิษฐานในขณะที่รอคอยพระสัญญา

โดยสรุปคือ พระเยซูทรงสั่งสอนพวกเขาเกี่ยวกับพระสัญญา เมื่อรับคำสั่งของพระองค์แล้ว พวกเขาสรรเสริญและนมัสการพระเจ้าด้วยความยินดีเป็นอันมากจนกระทั่งพระวิญญาณเสด็จมาจากเหตุการณ์นี้ เราได้ทราบสิ่งต่อไปนี้

1. รับคำแนะนำ
2. ตั้งใจอยู่กับพระสัญญา
3. รอคอย และในขณะที่รอ ให้สรรเสริญและนมัสการพระเจ้าจนกว่าพระสัญญาจะเสด็จมา
4. เมื่อบุคคลพร้อมแล้ว ก็จะประกอบไปด้วยพระวิญญาณในทันที

5. บ่อยครั้งขณะที่คนๆ หนึ่งอธิษฐานอยู่ มีฐานะอื่นที่ยังทำไม่เสร็จเกิดเข้ามาในใจ และต้องไปจัดการให้เรียบร้อย ตัวอย่างเช่น อัครทูตเลโอนัมที่อีอัส แทนยูดา ในขณะที่รอคอยการเทพระ
วิญญาน

ฐานะที่ยังไม่เสร็จ

ครั้งหนึ่ง พี่เขยของข้าพเจ้านำตัวมึงคออกจากกับดักของใครสักคนในคืนที่เราไปล่าตัวคูกัน ในเวลานั้น เขายังไม่ได้รับความรอด และเมื่อข้าพเจ้าคัดค้านไม่ให้เขาทำเช่นนั้น เขาก็หัวเราะ
เยาะข้าพเจ้า หลายปีผ่านไป เขาอธิษฐาน ขอให้พระเจ้าประทานพระวิญญานบริสุทธิ์แก่เขา และเหตุการณ์นี้ผุดขึ้นในใจ เขาลุกขึ้นจากการอธิษฐาน มาหาข้าพเจ้า และถามว่า “เฟรด ยังจำตอนที่
ผมเอามึงคออกจากกับดักเมื่อหลายปีก่อน ตอนที่เราไปล่าสัตว์กันได้ไหม”

“จำได้” ผมตอบ

“ผมต้องรู้ให้ได้ว่ากับดักนั้นเป็นของใคร และจ่ายเงินค่ามึงคให้เขา” เขากล่าวอย่างจริงจัง

เขาพยายามอย่างหนักที่จะหาว่าใครเป็นเจ้าของกับดักนั้น แต่ไม่สามารถทำได้ เขาจึงถามข้าพเจ้าว่า “ผมจะอย่างไรดี ผมไม่สามารถอธิษฐานได้โดยที่คิดถึงเรื่องนี้”

“ผมรู้ว่าผมจะอย่างไร” ข้าพเจ้าตอบ

“อะไรล่ะ” เขาถาม

“ผมจะเอาเงินที่คุณได้จากตัวมึงคนั้น แล้วเอาไปถวายให้คริสตจักร” ผมตอบ

เขาทำอย่างนั้นในการประชุมครั้งต่อมา และไม่นานหลังจากนั้นก็ได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์ ไซ้แล้ว เขามีฐานะที่ยังไม่เสร็จสิ้นที่จะต้องจัดการ เหตุการณ์นั้นทำให้เขารำคาญใจ และเมื่อเขา
จัดการเรียบร้อยแล้ว ความเชื่อของเขาจึงเป็นอิสระ และเขาจึงได้รับ

ฐานะที่ยังไม่เสร็จสิ้นทำให้หลายๆ คนไม่สามารถรับพระสัญญาของพระเจ้าได้ จนกว่าจะจัดการให้เสร็จเรียบร้อย ถ้ามีฐานะที่ยังไม่เสร็จผุดขึ้นมาในการอธิษฐาน ให้จัดการให้เรียบร้อยในทันที

ฐานะที่ยังไม่เสร็จสิ้นเช่นนั้นเป็นอุปสรรคไม่ให้พระเจ้าประทานพระวิญญานบริสุทธิ์แก่คนทั้งหลายไซ้หรือไม่ คำตอบคือ ไม่ใช่เมื่อเขากลับใจใหม่อย่างแท้จริง แต่ฐานะดังกล่าวจะรบกวนความ
เชื่อของเขา บุคคลต้องมีความเชื่อที่ไม่มีอะไรขัดขวางในพระสัญญาของพระเจ้าเพื่อที่จะได้รับ เมื่อใจสำนึกผิดชอบไม่กล่าวโทษเขา ก็จะเป็นการเปิดประตูไปสู่ความเชื่อที่ไม่มีสิ่งใดมาขัดขวางได้

บทที่ห้า อะไรจะเกิดขึ้น

พระวิญญาณของพระเจ้านั้นนำเกรงขาม

หากท่านไม่เคยรู้จักหรือได้ล้อมรอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า ท่านจะมีประสบการณ์อันน่าเหลือเชื่อเมื่อได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นเรื่องยาก เกือบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะอธิบายเรื่องนี้ มีผู้กล่าวว่า “รู้สึกเองดีกว่ามีคนบอก” สง่าราศีห้อมล้อมท่าน หุ้มห่อท่านและเมื่อประสบการณ์นี้สิ้นสุดลงท่านนั้นที่ท่านจะตระหนักในทันใดว่า ท่านได้ท่วมทับไปด้วยบางอย่างจากอีกโลกหนึ่ง นั่นคือ สง่าราศีของพระเจ้า พระวิญญาณที่ดงามของพระองค์ เมื่อพระวิญญาณของพระองค์ล้อมรอบท่าน ท่านอาจไม่รู้ว่าเป็นอะไรกันแน่ แต่ท่านจะรู้ในเวลาที่มีมันเกิดขึ้น ดาวิดกล่าวคำสรรเสริญว่า “พระองค์ทรงดำแดงวิถีแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ ต่อพระพักตร์พระองค์มีความชื่นบานอย่างเปี่ยมล้น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเปลิดเพลินอยู่เป็นนิตย์” (สดุดี 16:11)

เมื่อโมเสสออกจากอียิปต์เป็นครั้งแรก เขาไม่รู้ว่าจะนำพระเจ้าของเขาไป เขาไม่เคยได้อยู่ในสง่าราศีของพระเจ้า เขาไม่คุ้นกับสง่าราศีของพระองค์เลย บ่อยครั้ง เขาอาจสงสัยว่าทำไมเขาจึงทิ้งอียิปต์ที่ดงามไปอยู่กับทะเลทรายที่ล้าหลังและเลี้ยงแคะ ไม่มีอะไรที่ยิ่งใหญ่เกิดขึ้นกับเขาจนกระทั่ง “เพราะความเชื่อ เมื่อโมเสสโตแล้ว ท่านไม่ยอมให้ใครเรียกท่านว่า เป็นบุตรของธิดากษัตริย์ฟาโรห์ ท่านเลือกการร่วมทุกข์กับชนชาติของพระเจ้าแทนการเริงสำราญในความชั่ว” (ฮีบรู 11:24-25)

“ท่านเลือกการร่วมทุกข์กับชนชาติของพระเจ้าแทนการเริงสำราญในความชั่ว” (ฮีบรู 11:25)

เป็นเวลาสี่สิบปีที่เขารอคอยและสงสัย แล้วในวันหนึ่ง ขณะที่เลี้ยงแคะอยู่ เขาเหลือบเห็นสิ่งที่แปลกและผิดปกติ ฟุ่มไม่มีไฟลุกโชนอยู่ แต่มีได้ไหม้ไหมไป เขาเกิดความอยากรู้ จึงเดินเข้าไปตรวจดู เมื่อเดินไปได้เพียงสองสามก้าวเท่านั้น มีเสียงคำสั่งดังขึ้นมาจากในทันที เขาหยุดนิ่งเมื่อมีคำสั่งว่า “อย่าเข้ามาใกล้ที่นี่ ถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์” (อพยพ 3:5)

โมเสสเดินเข้าไปต่อพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์อย่างไม่ตั้งใจ เป็นเหตุการณ์ที่เขาไม่มีวันลืมหรือทิ้งไปได้ เป็นเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงชีวิต อนาคตทั้งหมดของเขาเกิดหักเหเมื่อเขาได้ยินคำสั่งจากผู้ที่มิชามตามทีพระองค์ประกาศว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” (อพยพ 3:14) โมเสสอยู่ต่อพระพักตร์อันเต็มด้วยสง่าราศีของพระเจ้านิรันดร

เมื่ออัครทูตของพระเยซูได้ยินพระองค์อธิษฐานในเวลาเช้าตรู่ที่หุบเขาชิดโรน พวกเขาเชื่อว่าได้อยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ แม้ว่าเขาได้อยู่กับพระองค์เป็นเวลาสามปีครึ่ง แต่ไม่เคยมีประสบการณ์ที่ศักดิ์สิทธิ์เหมือนเช่นนี้ ในการได้ท่วมทับไปด้วยพระวิญญาณที่นำเกรงขามของพระองค์ แม้ว่าพวกเขาจะไม่รู้ แต่ก็ได้ใช้เวลาสุดท้ายกับพระองค์ในพระกายมนุษย์ การสื่อสารครั้งต่อมาระหว่างเขาและพระองค์เกิดขึ้นหลังจากที่พระองค์ฟื้นคืนพระชนม์

พระวิญญาณของพระองค์มีความโดดเด่น โดยเฉพาะหลังจากที่พระองค์อธิษฐานในสวนนั้น เมื่อกลุ่มคนที่มากับยูดาสเพื่อนำพระองค์ไป ได้ยินคำของพระองค์ที่ว่า “เราคือผู้นั้นแหละ” พวกเขาถึงถอยหลัง ล้มลงไปบนพื้นดิน อับอายกันและกัน พวกเขาประหลาดใจและสงสัยว่า “นี่มันอะไรกัน” ในตอนนั้น พระวิญญาณของพระองค์ช่างนำเกรงขาม และในเวลาอันสั้น ก็ยังเป็นเช่นนั้น

ชายสองคนบนถนนเอมมาอุสกล่าว ในขณะที่พระเยซูถูกจากใต้ในบ้านของพวกเขาไป ว่า “ใจเราเร้าร้อนภายในเมื่อพระองค์ตรัสกับเราตามทาง...มิใช่หรือ” (ลูกา 24:33)
พระวิญญาณของพระเจ้าเป็นประสบการณ์ที่สำคัญยิ่งในชีวิตของบุคคลฯ หนึ่ง

น้ำพระทัยของพระวิญญาณในการเข้ามาในเรา

เหมือนเช่นได้กล่าวไปแล้ว พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้มากมายเกี่ยวกับการบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงพร้อมอยู่เสมอที่จะประทานพระวิญญาณแก่เรา ไม่มีระยะเวลาอคยในตอนนี เหมือนเช่นในเวลาก่อนวันเพ็นเทคอสต์ เวลาและสถานที่นั้นขึ้นอยู่กับเรา ถ้าเราเชื่อ เราจะได้รับ การบังเกิดมาเป็นหน้าที่ของพระเจ้า การรับเป็นหน้าที่ของเรา พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย พระองค์ทรงปรารถนาให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่ (2เปโตร 3:9) ทศนคติที่ถูกตั้งจะทำให้บุคคลพร้อมที่จะได้รับ พระองค์ทรงรอคอยท่านอยู่

การต่อสู้กับการต่อต้าน

เปาโลได้อธิบายแก่ชาวกาลาเทียว่า “เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลายปรารถนาทำจึงกระทำไม่ได้” (กาลาเทีย 5:17)

การต่อสู้เริ่มต้นขึ้น ก่อนที่เราจะมาหาพระเจ้าเสียอีก เมื่อใดก็ตามที่พระวิญญาณเริ่มพยายามช่วยเหลือเราให้เปลี่ยนแปลง (อาจจะโดยการตรัสกับเรา อนุญาตให้ปัญหาเกิดขึ้นในชีวิตเรา ฯลฯ) การต่อต้านก็จะเกิดขึ้นในทันที เหตุผลหลายประการเกิดขึ้นในใจของเรา เหตุผลทำไมเราจึงไม่ควรที่จะอย่างก้าวหน้านั้น แต่เราต้องระลึกว่า พระวิญญาณของพระเจ้ากำลังต่อสู้ กำลังเรียกเราให้มาหาพระองค์ ตลอดเวลาที่มีระดับการต่อต้านใหม่ๆ เกิดขึ้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ซาตานเป็นผู้นำการต่อต้านไปวางไว้ มันไม่ต้องการปล่อยเราไป และจะต่อสู้จนถึงที่สุด

ความจริงที่ว่ามีการต่อสู้นั้น ควรจะหนุนใจให้เราเห็นว่า เราอยู่ในทางที่ถูกแล้ว ไม่มีมีการต่อต้านใดจะกลายเป็นความไม่ก้าวหน้า ดังที่นักเขียนคนหนึ่งกล่าวไว้ว่า “เรารู้เสมอว่า เราอยู่บนถนนแห่งความชอบธรรมหรือไม่...เพราะมันเป็นงานที่ยาก” เมื่อเราแสวงหาพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดูเหมือนว่า เราจะชนะการต่อสู้หนึ่ง เพียงเพื่อจะประสบกับการต่อสู้อีกครั้งหนึ่งในทันที แต่ข้าพเจ้าอุตสาหะจนชัยชนะนั้นเกิดขึ้น

หากท่านกำลังมีการต่อสู้เช่นนั้น เสริมกำลังใจให้กับความเชื่อของท่านโดยอ่านบทที่หนึ่งของหนังสือเล่มนี้อีกครั้ง ข้อความหลายๆ ข้อความในพระคัมภีร์จากบทที่หนึ่งสอนว่า การบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นมิให้สำหรับท่าน

การฝ่าอุปสรรคจนถึงชัยชนะ

เวลาแห่งการได้รับจะมาถึง จะต้องมาถึง เมื่อเราเชื่ออย่างแน่อนอนว่า เราต้องแสวงหาพระองค์ด้วยสุดจิตและสุดใจของเรา เวลาไม่ใช่เรื่องสำคัญเมื่อเราได้ไปถึงจุดนั้น และเราต้องระลึกไว้ว่าพระเจ้าทรงพร้อมตลอดเวลา เป็นเพียงแต่การที่เรายอมจำนนและรับเท่านั้นเอง

“ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือ ว่า ถ้าท่านยอมตัวรับใช้ฟังคำของผู้ใด ท่านก็เป็นทาสของผู้ที่ท่านเชื่อฟังนั้น” (โรม 6:16)

เปาโลกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือ ว่า ถ้าท่านยอมตัวรับใช้ฟังคำของผู้ใด ท่านก็เป็นทาสของผู้ที่ท่านเชื่อฟังนั้น คือเป็นทาสของบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรมก็ตาม แต่จงขอบพระคุณพระเจ้า เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านเป็นทาสของบาป แต่บัดนี้ท่านมีใจเชื่อฟังหลักคำสอนนั้นซึ่งทรงให้ครอบครองท่าน เมื่อท่านพ้นจากบาปแล้ว ท่านก็

ได้เป็นทาสของความชอบธรรม ข้าพเจ้ายกเอาตัวอย่างมนุษย์มาพูด เพราะเหตุนี้ของท่านอ่อนกำลัง เพราะท่านเคยให้อวัยวะของท่าน เป็นทาสของการโลโคกร และของการบาปซ้อนบาปชั้น โด บัดนี้ท่านจงให้อวัยวะของท่านเป็นทาสของความชอบธรรม เพื่อให้ถึงการชำระให้บริสุทธิ์ฉันนั้น" (โรม 6:16-19) ในแบบเดียวกันกับที่เราเคยให้ตัวเองแก่ความชั่วร้าย บัดนี้ เราต้องยอมจำนนตัวของเราต่อพระเจ้า

ภาวะของเหล่าสาวก 120 คนในวันฟื้นเทคอสต์ควรจะเป็นภาวะปกติสำหรับผู้ที่แสวงหาทุกคน "เมื่อวันเทศกาลฟื้นเทคอสต์มาถึง จำพวกศิษย์จึงรวมอยู่ในที่แห่งเดียวกัน" (กิจการ 2:1)

เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าจะพระวิญญาณจะเสด็จมาอย่างไรหรือเมื่อไร จึงให้ความสนใจในพระองค์ รอคอยอยู่ในที่แห่งเดียวกัน การรวมกันนั้นหมายถึงการเห็นพ้อง เราต้องให้ใจของเรานี้ถึงพระคริสต์ เชื่อในพระสัญญา และทำสิ่งที่เขาได้ทำ "เขาทั้งหลายจึง [กราบลงนมัสการพระองค์ แล้ว] กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มมีความยินดีเป็นอันมาก เขาทั้งหลายอยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญพระเจ้า" (ลูกา 24:52-53)

พวกเขาอยู่ในสถานที่ที่ถูกต้องด้วยทัศนคติที่ถูกต้องในเวลาที่ต้อง สถานที่คือ พระวิหาร ทัศนคติคือ รวมกันในความเชื่อ การเชื่อฟังและการยอมจำนน ทั้งหมดนี้โดยการแสดงออกอย่างแข็งขันถึงความยินดีในใจของเขา จากนั้น มันก็เกิดขึ้น

ท่านก็จะได้รับเหมือนเช่นนั้น จงเชื่อและสรรเสริญพระเจ้าที่พระองค์ทรงให้พระสัญญา ท่านจะสามารถฝ่าอุปสรรคจนถึงชัยชนะแห่งสง่าราศีได้

พระเจ้าทรงควบคุม

เปาโลกล่าวไว้ในโรม 6:17-19 ว่า เราควรยอมจำนนอวัยวะของเราต่อพระเจ้า อวัยวะที่ควบคุมได้ยากที่สุดในร่างกายของเรา ไม่ใช่ หัวใจ จิตใจ หรือมือของเรา แต่เป็นลิ้นของเรา

"ถ้าเราเอาบังเหียนใส่ปากม้าเพื่อให้มันเชื่อฟังเรา เราก็บังคับมันให้ไปไหนๆ ได้ทั้งตัว จงดูเรือด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าเป็นเรือใหญ่ และถูกลมแรงพัดแล่นไป เรือก็ยังหันไปมาด้วยหางเสือเล็กๆ ตามใจนายท้ายที่จะให้ไปทางไหน ลิ้นก็เช่นเดียวกัน เป็นอวัยวะเล็กๆ และอดอ้างเรื่องใหญ่ๆ จงดูเถิด ไฟนิตเดียวอาจเผาป่าใหญ่ให้ไหม้ได้หนอ และลิ้นนั้นก็เช่นไฟ ลิ้นเป็นโลกที่ไร้กรรมในบรรดาอวัยวะของเรา เป็นเหตุให้ทั้งกายมลทินไปทำให้วิญญาณแห่งชีวิตเผาไหม้ และมันเองก็ติดไฟโดยนรก เพราะสัตว์เดียรัจฉานทุกชนิด ทั้งนก สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ในทะเลก็เลี้ยงให้เชื่องได้ และมนุษย์ก็ได้เลี้ยงให้เชื่องแล้ว แต่ลิ้นนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่องได้ ลิ้นเป็นสิ่งที่ชั่ว ที่อยู่ไม่สุขและเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย" (ยากอบ 3:3-8)

เนื่องจากลิ้นนั้นควบคุมได้ยากที่สุดและสามารถก่อให้เกิดปัญหาได้มากมาย จึงจำเป็นต้องถูกกำราบให้อยู่ภายใต้การควบคุมและจำนนต่อพระเจ้า นั่นคือเหตุผลว่าทำไมพระเจ้าทรงควบคุมลิ้นเมื่อเราได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อใดก็ตามที่เรายอมจำนนลิ้นที่อยู่ไม่สุข ชั่วร้าย และเต็มไปด้วยพิษนั้นต่อพระเจ้า พระองค์จะทรงเข้าควบคุม

เมื่อพระเจ้าทรงเริ่มควบคุมลิ้นของเรา เราจะต้องปล่อยมันไป เมื่อเราพูดภาษาต่างๆ จึงเกิดความเชื่อมั่นขึ้น เกิดความมั่นใจที่ว่าตอนนี้ เราได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และได้ประทับตราด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แห่งพระสัญญาแล้ว ตอนนี้ เรามีมัดจำในการรับมรดกของพระองค์ภายในเรา ทำให้เราเป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งในสมบัติที่พระองค์ทรงซื้อเรา (เอเฟซัส 1:14) เราได้กลายเป็นหนึ่งในกลุ่มผู้ติดตามพระเจ้า และคนของพระเจ้าทั้งหมด

เหตุการณ์ต่างๆ ในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการพูดภาษาต่างๆ นั้นไม่ได้มีอยู่เพียงเพื่อให้หน้ากระดาษเต็มเท่านั้น เพราะทุกสิ่งทีพระเจ้าทรงกระทำนั้นมีวัตถุประสงค์ของพระองค์ และการพูดภาษาต่างๆ ก็มีวัตถุประสงค์เช่นกัน บางคนกล่าวว่า การพูดภาษาต่างๆ เป็นประสบการณ์ของอดีตที่ไม่จำเป็นอีกต่อไป และบางคนยังกล่าวว่า เป็นของผีมาร เขากล่าวว่า เขาเชื่อพระคัมภีร์ แต่ก็ไม่ยอมรับว่าการพูดภาษาต่างๆ เป็นของพระเจ้า เมื่อเราพิจารณาข้อเท็จจริงตามพระคัมภีร์แล้ว เราควรจะฟังการสอนเช่นนั้นหรือ

ประสบการณ์ของเรากับพระเจ้า บวกกับข้อเท็จจริงในพระวจนะของพระองค์ ควรจะเพียงพอแล้วที่จะทำให้ใจของเราสงบเกี่ยวกับปัจจัยที่สำคัญที่สุดในเรื่องความรอดนี้ วัตถุประสงค์สำคัญของการวายพระชนม์ของพระเยซูคริสต์คือ เพื่อให้ชีวิตใหม่แก่เราโดยพระวิญญาณของพระองค์ หากไม่มีประสบการณ์นี้ในชีวิตคริสเตียนแล้ว เราก็ขาดวัตถุประสงค์หนึ่งในสองข้อที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมากล่าวไว้เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์ในแผ่นดินมนุษย์

- “วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาจากท่าน ท่านจึงกล่าวว่า ‘จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย’ ” (ยอห์น 1:29)
- “ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ ” (ยอห์น 1:33)

“ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ยอห์น 1:33)

ยอห์นสัญญาว่าจะมีการชำระล้างและการเติมให้เต็ม นั่นคือสิ่งที่พระเยซูเสด็จมาเพื่อกระทำ

เมื่อการงานเหล่านี้เกิดขึ้นในชีวิตของเรา เราจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรที่สงวนามของพระเจ้า เราพร้อมที่จะเริ่มต้นในแผ่นดินของพระเจ้า ซึ่งจะรักษาเราไว้จนสิ้นชีวิตของเรา

หลายคนเมื่อได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ คิดว่า พวกเขาได้ถึงจุดสูงสุดในพระเจ้า แม้ว่านั่นอาจจะเป็นจริงบ้าง แต่ยังมีอีกมากในการมีชีวิตอยู่ การเติบโต และการทำงานเพื่อพระองค์ เราไม่สามารถอยู่อย่างสบายๆ ในการเดินทางกับพระเจ้า

บทที่หก

ชีวิตในพระวิญญาณ

เมื่อได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราได้เข้าสู่มิติใหม่ในพระเจ้า เราไม่ได้เป็นเพียงคนธรรมดาทั่วไปอีกต่อไป เราได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ เราได้กลายเป็นสิ่งมีชีวิตใหม่ในพระคริสต์ พร้อมทั้งจะได้รับการฝึกในสิ่งต่างๆ ของพระเจ้า

พระคัมภีร์บอกเราว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง” (2ทิโมธี 3:16-17) ความหมายก็คือ เราควรจะให้ตัวเองต่อการศึกษาทุกสิ่งเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้าเท่าที่เราจะทำได้ การทำเช่นนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็น การกระทำหลายอย่างเป็นสิ่งจำเป็นต่อการมีชีวิตรอดและการเติบโตทางฝ่ายวิญญาณ และนี่คือ หนึ่งในกรกระทำเหล่านั้น

การสื่อสารกับพระเจ้า

มีฤทธิ์เดชอำนาจสองอย่างที่เราคงจะใช้ทันทีหลังจากได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นคือ การอธิษฐาน และการศึกษาพระวจนะของพระเจ้า ปัจจัยสองประการนี้เป็นสิ่งสำคัญต่ออนาคตของเรา เรากำลังเดินทางชีวิต เราไม่สามารถที่จะเข้าถึงความลึกซึ้งของการอธิษฐานหรือพระคัมภีร์ได้ในเวลาอันสั้น แต่เราคงจะมุ่งมั่นอย่างขยันขันแข็งในทั้งสองอย่าง ทั้งสองสิ่งควรจะเป็นความยินดีอันยิ่งใหญ่ในชีวิตคริสเตียนใหม่ของเรา การสื่อสารกับพระเจ้าควรจะเป็นไปอย่างเต็มที่ ไม่ใช่หน้าที่ที่ต้องกระทำ

การกำหนดเวลาในแต่ละวันเพื่อทำทั้งสองสิ่งนั้นเป็นการเหมาะสม หากเป็นไปได้ ตอนเช้าตรู่เป็นเวลาที่ดี แต่ถ้าไม่เหมาะสม ให้เลือกเวลาที่เหมาะสมกับท่านมากที่สุด

เมื่อภรรยาของข้าพเจ้าและข้าพเจ้ามาหาพระเจ้าใหม่ๆ นั้น เราเป็นชาวนา ข้าพเจ้าตื่นแต่เช้าตรู่ทุกวันเพื่ออธิษฐานและศึกษาจนเป็นนิสัย การอธิษฐานและการศึกษานั้นมีส่วนช่วยอย่างมากในชีวิตของข้าพเจ้า บ่อยครั้ง ข้าพเจ้ารอแทบไม่ไหวที่จะไปถึงช่วงเวลาที่สวยงามนั้นกับพระเจ้า พระองค์ทรงสื่อสารกับข้าพเจ้าด้วยพระวจนะของพระองค์และการอวยพรทางวิญญาณ และข้าพเจ้าตอบสนองต่อพระองค์ด้วยการอธิษฐานและสรรเสริญอย่างจริงใจ เวลาเหล่านั้นกลายเป็นรากฐานของชีวิตทางฝ่ายวิญญาณของข้าพเจ้า และเป็นฐานที่ดีตลอดเวลาหกสิบปีนี้ หลังจากเวลาในการอุทิศตัวนี้ ข้าพเจ้าจะไปทำงาน ตลอดทั้งวันมีเพลงในใจของข้าพเจ้า และคงสรรเสริญด้วยริมฝีปากของข้าพเจ้าต่อไป โดยปกติแล้ว การสรรเสริญจะเกิดขึ้นตลอดทั้งวัน

ให้การอ่านพระคัมภีร์ การศึกษา การอธิษฐานและสรรเสริญเป็นกิจวัตรประจำวัน แต่อย่าปล่อยให้กลายเป็นงานประจำเหมือนเช่นหน้าที่ที่ต้องกระทำ หากไปถึงจุดนั้น ควรจะระวังให้ดี

ความยินดีในพระเจ้า

เปาโลกล่าวตักเตือนเกี่ยวกับเรื่องทางฝ่ายวิญญาณว่า “และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงประกอบด้วยพระวิญญาณ จงปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงสรรเสริญ คือร้องเพลงสรรเสริญและสดุดีจากใจของท่าน ถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า” (เอเฟซัส 5:18-19)

เขาได้เขียนไปยังชาวโคโลสีว่า “จงให้พระวาทนะของพระคริสต์ดำรงอยู่ในตัวท่านอย่างบริบูรณ์ จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยปัญญาทั้งสิ้น จงร้องเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงสรรเสริญด้วยใจไมโทนาขอบพระคุณพระเจ้า” (โคโลสี 3:16)

“จงให้พระวาทะของพระคริสต์ดำรงอยู่ในตัวท่านอย่างบริบูรณ์...ด้วยปัญญาทั้งสิ้น” (โคโลสี 3:16)

ผู้ที่มีความสตัยซื่อและมีอำนาจมากที่สุดคนหนึ่งในคริสตจักรของเราทำงานในโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง เขาร้องเพลงและผิวปากเป็นเพลงสรรเสริญในขณะที่ทำงาน ซึ่งทำให้อื่นสนใจ แต่เขาไม่ได้ทำอย่างนั้นเพื่อให้เป็นที่สนใจ เขามีความสุขและมีความยินดี คนทั้งหลายรู้สึกได้ว่าเขามีความสุขจากท่าทางของเขา หลายคนถามว่า “ทำไมคุณถึงมีความยินดีเหลือเกิน” เขาเป็นพยานเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูทรงทำให้แก่เขา และเขายังพูดคุยเกี่ยวกับคริสตจักรอีกด้วย มีวิธีไหนที่จะเป็นพยานได้ดีไปกว่านี้ เมื่อเราอนุญาตให้ความยินดีส่องแสงออกจากชีวิตของเรา ผู้คนจะถามคำถามนั้นกับเรา

ความยินดีอย่างจริงใจเป็นลักษณะที่ควรถนอมไว้ ผู้เขียนหนังสือฮีบรูกล่าวว่า “เหตุฉะนั้น ให้เราถวายคำสรรเสริญเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าตลอดไป โดยทางพระองค์นั้น คือคำกล่าวยอมรับชื่อพระนามของพระองค์” (ฮีบรู 13:15)

ดังนั้น ให้เรามีความสุขในพระเจ้า และสรรเสริญพระองค์ เนหะมียา 8:10 กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า “ความชื่นบานของตบในพระเจ้าเป็นกำลังของท่าน”

พระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนที่จะถูกตรึงไว้ที่ไม้กางเขนว่า “ให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม” (ยอห์น 15:11) ความปิติยินดีควรส่องออกมาจากคริสเตียนเหมือนแสงรัศมีจากดวงอาทิตย์ โลกต้องการคริสเตียนที่มีความยินดี พวกเขาแสวงหาศาสนาคริสต์เช่นนั้น ดังนั้น ให้เราเป็นเช่นนั้น

เราไม่ควรจะมีความยินดีในโอกาสพิเศษเป็นพักๆ เท่านั้น แต่ความยินดีควรเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันของเรา แม้เมื่อสิ่งต่างๆ เป็นไปอย่างเลวร้าย ยากอบ 1:2 ตักเตือนว่า “เมื่อท่านทั้งหลายประสบความทุกข์ยากลำบากต่างๆ ก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดี” ความยากลำบากที่บุคคลพบเจอเป็นสิ่งที่เสริมความแข็งแกร่งให้ความเชื่อและความตั้งใจของเขา

การรับมือกับปัญหาต่างๆ

ปัญหามีอยู่ทุกที่ ทุกคนมีปัญหานั้น ปัญหาเกิดจากทั้งภายในและภายนอก เราต้องรับมือกับปัญหาไม่ว่ามันจะอยู่ที่ไหน

เรามีผู้ช่วยใหม่ในพระวิญญาณ พ่อแม่ช่วยเหลือลูกๆ ของตนเมื่อลูกประสบกับปัญหา เขารับฟังและทำอย่างดีที่สุดเพื่อหาทางแก้ปัญหา พระเจ้าทรงมีความสนใจในบุตรของพระองค์ไม่น้อยไปกว่าที่เราสนใจลูกๆ ของเรา เราต้องพึ่งในความช่วยเหลือของพระองค์ เราสามารถทำอย่างนั้นได้โดย

- “อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆ เลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน ก้มกราบขอพระคุณ...ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้ โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟิลิปปี 4:6, 13)
- “และพระเจ้าทรงฤทธิ์อาจประทานของดีทุกอย่างอย่างอุดมแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย” (2โครินธ์ 9:8)
- “ท่านจงอย่าเป็นคนเห็นแก่เงิน จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสว่า เราจะไม่ละท่าน หรือทอดทิ้งท่านเลย เหตุฉะนั้น เราทั้งหลายอาจกล่าวด้วยใจเชื่อมั่นว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า” (ฮีบรู 13:5-6)

พระเจ้าทรงสนพระทัยในพวกเราแต่ละคนอย่างแท้จริง พระองค์ไม่เพียงแต่รักษาเราและยืนอยู่เคียงข้างเราเท่านั้น (มัทธิว 8:20) แต่ยังให้แบบของพระองค์ในเรา ผ่านเราและเพื่อเราอีกด้วย พระองค์ทรงให้เราสามารถ มีอำนาจ มีความแข็งแกร่ง ให้การสนับสนุนเรา ให้เรามีคุณสมบัติและให้อำนาจเราในการทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ได้

จงลงมือทำ

บทที่เจ็ด

คริสตจักรประจำ

คริสเตียนทุกคนต้องมีคริสตจักรประจำหรือไม่ จริงแท้ แน่แน่นอน ไม่ต้องสงสัยเลย

หากแม้ว่าช่วงหนึ่ง ท่านคิดว่า ท่านสามารถอยู่ได้ด้วยตัวเอง ก็ให้ลิ้มเสีย ไม่มีใครแข็งแกร่งพอที่จะอยู่เพียงลำพังได้ หลายคนได้พยายามทำ แต่ก็จบลงด้วยหายนะ พระเจ้าทรงสร้างคริสตจักรต่างๆ ขึ้นเพื่อเหตุผลเฉพาะต่อไปนี้

1. ความจำเป็นในการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม
2. ความจำเป็นในการมีผู้คบหาด้วย
3. ความจำเป็นในการได้รับคำแนะนำจากผู้นำ
4. ความจำเป็นในการมีความรับผิดชอบ
5. ความจำเป็นในการมีสถานที่นมัสการ
6. ความจำเป็นในการมีสถานที่เพื่อมีส่วนสนับสนุน
7. ความจำเป็นในการได้รับความช่วยเหลือ
8. ความจำเป็นในการให้ความช่วยเหลือ

ความจำเป็นในการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม

การเป็นส่วนหนึ่ง หมายถึง การมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดหรือฉันไม่ตรีกับคนอื่น หรือกับคนกลุ่มหนึ่ง ในกรณีที่เป็นคริสตจักร คือการมีส่วนร่วมอย่างใกล้ชิดกับผู้ที่มีความเชื่อเดียวกัน คนหนุ่มสาวมีความรู้สึกถึงความจำเป็นนี้เป็นพิเศษ เขาชอบอยู่กับคนรุ่นเดียวกัน ต้องการที่จะรู้สึกมั่นคงและเป็นที่ต้องการ หากไม่มีความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มแล้ว บุคคลจะรู้สึกว่างๆ ไม่มีสิทธิ์เสียเปรียบ โดดเดี่ยวและอ้างว้าง

การเป็นส่วนหนึ่งทำให้เรารู้จักกับอดีต ปัจจุบันและอนาคต เราเรียนรู้สิ่งที่ได้เกิดขึ้นในอดีต ซึ่งทำให้เราเห็นภาพที่ถูกต้องเกี่ยวกับปัจจุบัน และนิมิตสำหรับอนาคต การรู้จักสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในปัจจุบันทำให้เรามีความรู้สึกว่าสามารถมีส่วนสนับสนุนให้แก่สิ่งนั้น หรือนำออกจากสิ่งนั้นได้ ซึ่งช่วยให้เรารู้สึกว่ามีอิทธิพล นอกจากนี้ ยังทำให้เรามีส่วนกับแผนการในอนาคต ซึ่งทำให้เราสามารถเข้าใจสิ่งที่เราอาจสามารถสนับสนุนต่อแผนการเหล่านั้นได้

ความจำเป็นในการมีผู้คบหาด้วย

การมีผู้คบหาด้วยเป็นปัจจัยสำคัญในการดำเนินชีวิตคริสเตียนต่อไป หากไม่มีผู้คบหาด้วยแล้ว คนๆ หนึ่งอาจรู้สึกโดดเดี่ยวในการต่อสู้เพื่อคงประสพการณ์คริสเตียนของตนกับพระเจ้าต่อไป หรือกล่าวให้ง่ายคือ การมีผู้คบหาด้วย หรือ Fellowship (เฟลโลชิพ) ในภาษาอังกฤษ หมายถึง เพื่อน (fellow) ที่อยู่ในเรือลำเดียวกัน (ship) คือผู้ที่มีความเชื่ออันล้ำค่าเหมือนกัน ผู้ที่มีเป้าหมายเดียวกัน มุ่งไปในทิศทางเดียวกัน กลายเป็นส่วนหนึ่งและแบ่งปันซึ่งกันและกัน และทำงานด้วยวัตถุประสงค์เดียวกัน

มีเรื่องราวเกี่ยวกับผู้ที่เชื่อคนหนึ่งซึ่งวางแผนที่จะย้ายไปเมืองที่อยู่ห่างออกไปและไม่มีคริสตจักรในความเชื่อของเขา เมื่อพูดคุยกัน ศิษยาภิบาลได้เตือนเขาไม่ให้ออกจากคริสตจักรที่กำลังเติบโต แล้วไปอยู่เอง แต่เขากล่าวกับศิษยาภิบาลอย่างห้วนๆ ว่า เขาได้รับการสอนในเรื่องความเชื่ออย่างเพียงพอแล้ว และไม่มีอะไรจะมาทำให้เขาออกไปจากความเชื่อได้ (ดูโคโลสี 1:23) ในขณะที่เขาพูดคุยกันอยู่น้ำตาผิง ศิษยาภิบาลก้าวไปที่นั่น แล้วนำเอาถ่านที่ร้อนแดงก้อนหนึ่ง ออกมาไว้ข้างๆ กองไฟ กลับมานั่งเก้าอี้ของเขา และเริ่มคุยต่อ หลังจากเวลาผ่านไป เขาเรียกให้ชายคนนั้นดูก้อนถ่าน แล้วบอกว่าถ่านนั้นไม่ร้อนแดงเหมือนตอนที่เขาเอาออกมาจากกองไฟ

“คุณเห็นไหมว่าเกิดอะไรขึ้นกับถ่านที่ร้อนแดงนั้นเมื่อเขาออกจากกองไฟ” เขากล่าว

“ครับ” ผู้ชายคนนั้นตอบ “มันไม่ร้อนอีกต่อไป”

“คุณแน่ใจได้เลยว่า สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นกับคุณเมื่อคุณจากครอบครัวคริสตจักรไป คุณจำเป็นต้องมีคริสตจักรและคริสตจักรจำเป็นต้องมีคุณ ไม่นาน คุณจะเย็นลงถ้าคุณไม่เตรียมการเรื่องผู้ที่จะคบหาด้วย”

การมีผู้คบหาเป็นสิ่งที่ดีมากอย่างหนึ่งในชีวิตคริสเตียน ทุกคนจำเป็นต้องคบหาผู้ที่มีความเชื่อเดียวกัน แม้ว่าสมาชิกอาจขัดแย้งกันบ้าง แต่ก็ไม่มีรายแรงเท่ากับอันตรายในการถูกทิ้ง ไม่มีผู้คบหาด้วย คริสตจักรหลายแห่งมีบริเวณที่เรียกว่าโรงมิตรภาพเอาไว้จัดงานพบปะกัน เสิร์ฟอาหาร เล่นเกม และอื่นๆ พวกเขาใช้บริเวณนั้นไว้เพราะตระหนักดีถึงคุณค่าของการคบหากันระหว่างสมาชิก

ความจำเป็นในการได้รับคำแนะนำจากผู้เฒ่า

ไม่สำคัญว่าคนๆ หนึ่งจะฉลาดมากเพียงใด เขาต้องได้รับการสอนเรื่องหลักคำสอนที่สำคัญของพระคัมภีร์ เขาจำเป็นต้องได้รับคำแนะนำในเรื่องความบริสุทธิ์ การสื่อสารกับพระเจ้า การสื่อสารกับเพื่อนมนุษย์ การเดินและการพูดคุยของเขา การแต่งกาย และสิ่งอื่นๆ อีกมากที่เกี่ยวข้องกับชีวิตคริสเตียน เขาจำเป็นต้องเรียนรู้วิธีที่จะสอนคนอื่นๆ ถ้าเขาไม่ได้เรียนรู้วิธีที่จะติดตาม เขาก็จะไม่สามารถเรียนรู้วิธีที่จะนำได้เลย เขาจำเป็นต้องได้รับคำปรึกษาจากผู้ที่เคยอยู่ในทางนั้นมาเป็นเวลานาน ต้องเรียนรู้วิธีที่จะหลีกเลี่ยงหลุมพรางที่ซาตานวางไว้ในทางของทุกคน

พระคัมภีร์เป็นหนังสือเล่มใหญ่ และไม่มีใครเป็นผู้ชำนาญในพระคัมภีร์ได้อย่างรวดเร็ว การเรียนหลักคำสอนต่างๆ เป็นสิ่งสำคัญทีเดียว และเหมือนเช่นชนที่ชาวเอธิโอเปีย ทุกคนต้องมีคนที่จะสอนเขา (ดูกิจการ 8:30-31) เราทุกคนต้องมีครูที่ซื่อสัตย์และจริงใจ มั่นคง ซื่อตรง และยึดถือความชอบธรรม

ความจำเป็นในการมีความรับผิดชอบ

ไม่มีใครสมบูรณ์ภายในตัว จนอยู่ได้ด้วยตัวเอง ผู้ที่ได้ยอมรับงานในการเป็นผู้นำมีหน้าที่รับผิดชอบต่อเรา ชีวิตคริสตจักรในด้านนี้มักจะถูกละเลย จะต้องมีคนที่มีหน้าที่รับผิดชอบต่อเรา และเรามีหน้าที่รับผิดชอบต่อเขา และถ้าเราขาดการประชุม เราต้องรู้ว่าทำไม ถ้าเราเจ็บป่วย เราควรจะให้ใครคนนั้นทราบเพื่อที่เขาจะได้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เขาอาจให้ ศิษยาภิบาลมาและอธิษฐาน

เพื่อเรา หรือเขาอาจต้องการมาด้วยตัวเอง อาจดูเหมือนเป็นเรื่องเล็กน้อยแต่เป็นสิ่งจำเป็น หลายคนที่ยกลงไปเป็นเพราะเขาคิดว่าไม่มีใครใส่ใจเขา เราต้องสร้างมิตรภาพอันประกอบด้วยความรักมิตรกับผู้นำของเรา มิฉะนั้น เราอาจถูกลืมหรือหมองเหม็นได้

ความจำเป็นในการมีสถานะที่นัสมัสการ

การนัสมัสการพระเจ้าเป็นสิทธิพิเศษ และหากไม่มีการนัสมัสการแล้ว เราจะล้มเหลวในฐานะคริสเตียน การนัสมัสการเป็นสิ่งจำเป็น พระคัมภีร์ใหม่บันทึกรูปแบบหนึ่งของคำว่า “นัสมัสการ” ไว้เจ็ดสิบสามครั้ง เห็นได้ชัดว่า การนัสมัสการนั้นมีความสำคัญยิ่ง

วิลเลียม เจนนิงส์ ไบรอัน เขียนไว้ว่า มนุษย์เป็นสิ่งที่มีความเชื่อในศาสนา ใจจะแสวงหาพระเจ้าด้วยสัญชาตญาณ “ไม่ว่าเขาจะนัสมัสการที่ริมฝั่งแม่น้ำคงคา อธิษฐานโดยแหงนหน้าไปทางดวงอาทิตย์ คุณเข้าไปทางเมกกะ หรือจะถือว่าทุกแห่งทั่วไปเป็นพระวิหารของพระเจ้า แล้วสนทนากับพระบิดาแห่งสวรรค์ตามการเชื่อถือนั้นของศาสนาคริสต์ มนุษย์มีความศรัทธาเป็นอย่างมาก” ฮาร์วีย์ เอฟ แอมเมอร์แมน อธิบายเกี่ยวกับความสำคัญของการนัสมัสการต่อชีวิตของเราไว้ว่า

การทดลองอย่างสาหัสประการหนึ่งของคริสเตียนคือ ทศนคติของเขาต่อทรัพย์สินของเขา มีคนได้ค้นพบว่า ข้อพระคัมภีร์หลายๆ แห่งของในสี่ข้อในหนังสือพระกิตติคุณต่างๆ มีความเกี่ยวข้องกับทศนคตินี้ ข้าพเจ้าคิดว่าใจความสำคัญอาจสรุปได้เป็นวลีเดียวคือ “เรานัสมัสการสิ่งใด เราจะกลายเป็นสิ่งนั้น” ถ้าเรานัสมัสการทรัพย์สินของที่เป็นวัตถุ เรามีแนวโน้มที่จะกลายเป็นพวกวัตถุนิยมมากขึ้น ถ้าเรานัสมัสการตัวเอง เราจะกลายเป็นพวกเห็นแก่ตัว นั่นคือเหตุผลว่าทำไม พระคริสต์จึงพยายามอยู่เสมอที่จะชี้ว่าการนัสมัสการของมนุษย์

ลอร์ดเรนส์ อาร์ เอ็กเซลสัน นักเขียนอีกท่านหนึ่ง กล่าวว่า “การนัสมัสการในชีวิตของคริสเตียนเป็นเหมือนลานตัวหลักในนาฬิกา”

มนุษย์จำเป็นต้องมีสถานะที่ในการนัสมัสการ และด้วยเหตุผลนั้น คริสตจักรจึงมีความสำคัญต่อเราเป็นอย่างยิ่ง เราต้องไปคริสตจักรที่เทศนาความจริงตามที่ได้บันทึกไว้ที่นี่ และคงอยู่ที่นั่น ตราบเท่าที่ศิษยาภิบาลเทศนาความจริงนี้ เราต้องไม่กลายเป็นคนชอบเที่ยว วิ่งจากโบสถ์หนึ่งไปโบสถ์หนึ่ง การกระทำเช่นนั้นจะทำให้เราหมดความน่าเชื่อถือ ทุกคนจำเป็นต้องเป็นผู้ที่มีความสัตย์ซื่อ

ความจำเป็นในการมีสถานะที่เพื่อมีส่วนสนับสนุน

พระเจ้าประสงค์สิ่งที่ดีที่สุดที่เราจะมี ไม่มีทางที่เราจะประสบความสำเร็จได้โดยนำสัตว์ที่แย่มากที่สุดในฝูง สัตว์ที่พิการ ตาบอด เจ็บป่วยหรือมีมลทินไปให้พระองค์ พระเจ้าตรัสแก่อิสราเอลในมาลาคีย์ 1:6-14 ว่า

“บุตรก็ยอมให้เกียรติแก่บิดาของเขา คนใช้ก็ยอมให้เกียรตินายของเขา แล้วถ้าเราเป็นพระบิดา เกียรติของเราอยู่ที่ไหน และถ้าเราเป็นนาย ความยำเกรงเรามีอยู่ที่ไหน นี่แหละพระเจ้าจอมโยธาตรัสแก่ท่านนะ โอ บรรดาปุโรหิตผู้ดูหมิ่นนามของพระเจ้า ท่านก็ว่า ‘ข้าพระองค์ทั้งหลายดูหมิ่นพระนามของพระองค์สถานใด’ ก็โดยนำอาหารมลทินมาถวายบนแท่นของเราอย่างไรละ “แล้วท่านว่า ‘ข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำให้มันเป็นมลทินสถานใด’ ก็โดยคิดว่าโต๊ะของพระเจ้านั้นเป็นที่ดูหมิ่นอย่างไรละ

“เมื่อเจ้านำสัตว์ตาบอดมาเป็นสัตว์บูชา กระทำเช่นนั้นไม่ชั่วหรือ และเมื่อเจ้าถวายสัตว์ที่พิการหรือป่วย กระทำเช่นนั้นไม่ชั่วหรือ พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า จงนำของอย่างนั้นไปก้านัดเจ้าเมืองของเจ้าดู เขาจะพอใจเจ้าหรือ จะแสดงความชอบพอต่อเจ้าไหม ลองอ้อนวอนขอความชอบต่อพระเจ้า เพื่อพระองค์จะทรงพระกรุณาต่อพวกเราดูซี ด้วยของถวายดังกล่าวมานี้จากมือของเจ้า พระองค์จะทรงชอบพอเจ้าสักคนหนึ่งหรือ พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ

“โอ อยากรู้ว่ามีสักคนหนึ่งในพวกเจ้าซึ่งจะปิดประตูเสีย เพื่อว่าเจ้าจะไม่ก่อกองไฟบนแท่นบูชาของเราเสียเปล่า พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า เราไม่พอใจเจ้าและเราจะไม่รับเครื่องบูชาจากมือของเจ้า พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า ตั้งแต่วางอาทิตยขึ้นถึงที่ดวงอาทิตย์ตก นามของเราก็ใหญ่ยิ่งท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และเขาถวายเครื่องหอมและของถวายที่บริสุทธิ์แด่นามของเราทุกที่ทุกแห่ง เพราะวามนามของเรานั้นใหญ่ยิ่งท่ามกลางประชาชาติ

“แต่เมื่อเจ้ากล่าววว่า โธษะของพระเจ้าเป็นมลทิน และว่าจะดูหมิ่นอาหารที่ถวายนั้นก็ได้ เจ้าก็ได้กระทำให้นามนั้นเป็นมลทินไปแล้ว พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า เจ้ากล่าวว่า อย่างนี้ น่าอ่อนระอาใจจริง แล้วเจ้าก็ทำฮึดฮัดกับเรา เจ้านำเอาสิ่งที่ได้แย่งมา หรือสิ่งที่พิการหรือป่วย ของเหล่านี้แหละเจ้านำมาเป็นของบูชา พระเจ้าตรัสว่า เราจะรับของนั้นจากมือของเจ้าได้หรือ พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า คนใดที่มีสัตว์ตัวผู้อยู่ในฝูง และได้บนไว้ และยังเอาสัตว์พิการไปถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า คำสาปแช่งจงตกอยู่กับคนโกงนั้นเถิด เพราะเราเป็นพระมหากษัตริย์ และนามของเราเป็นที่กลัวเกรงท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย”

พระเจ้าทรงขอสิ่งที่ดีที่สุดที่พวกเขา มี พระองค์จะไม่ปล่อยให้เขาใช้สิ่งที่ไม่ดีที่สุดในฝูง พวกเขามีสิ่งที่ดีที่สุดแต่ตัดสินใจที่จะเก็บไว้เพื่อตัวเอง พระเจ้าไม่สามารถยอมรับทัศนคติเช่นนั้นได้

“จงลองดูเราในเรื่องนี้ดูที” (มาลาคี 3:10)

พระองค์จะไม่ทรงยอมรับสิ่งใดๆ จากเราซึ่งไม่ใช่สิ่งที่ดีที่สุดของเรา ต่อมาใน มาลาคี พระเจ้าทรงทำทนายอิสราเอลให้เอาสิบลดเข้ามาในคลัง (สิบลดคือ ผลแรกของงานของเขา) และพร้อม กับคำสิ่งนี้ พระองค์ทรงให้พระสัญญาแก่เขาว่า พระองค์จะเปิดหน้าต่างในสวรรค์ และเทพรให้อย่างมากมายจนล้นเหลือ พระองค์ตรัสว่า หากพวกเขาทำอย่างนี้แล้ว พระองค์จะขนานผู้ที่ทำลายเพื่อ เขา และจะไม่ทำลายผลแห่งพื้นดินของเขา (ดูมาลาคี 3:7-11)

การมีส่วนสนับสนุนคือ การให้ตัวเอง และแรงงานของเราแก่พระเจ้า ไม่ใช่ในฐานะเครื่องบูชาเพื่อความผิดบาปของเรา แต่เราสมควรที่จะทำเพื่อให้เกิดเกียรติพระองค์สำหรับความรักของ พระองค์ที่ทรงประทานให้เราด้วยพระกรุณา

เราให้สิ่งเหล่านี้ได้ที่ไหน ตามมาลาคี เราควรจะนำมาที่คลัง ซึ่งในเวลานี้คือ สถานที่ที่เจ้านมัสการและได้รับอาหารทางฝ่ายวิญญาณ

ถ้าเราไม่ให้ ไม่นานเราจะไม่มีที่สำหรับพระเจ้าที่จะเทพของพระองค์ลงมาให้เรา ซาโลมอนกล่าวว่า “จงถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยทรัพย์สินของตน และด้วยผลแรกแห่งผลิตผลทั้งสิ้นของ เจ้า แล้วผู้ของเจ้าจะเต็มด้วยความอุดม และบ่อเก็บของเจ้าจะล้นด้วยเหล้าองุ่น บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าดูหมิ่นพระดำรัสสอนของพระเจ้า หรือเบื่อหน่ายต่อพระดำรัสเตือนของพระองค์” (สุภาษิต 3:9-11)

“บางคนถึงจำนายยิ่งมั่งคั่ง บางคนยิ่งยึดสิ่งสมควรจำนายไว้ยิ่งขัดสนก็มี บุคคลที่ใจกว้างขวางยอมได้รับความมั่งคั่ง บุคคลที่รูดน้ำ เขาเองจะรับการรูดน้ำ” (สุภาษิต 11:24-25)

ไม่มีใครจะกล่าวได้ดีไปกว่านี้

ความจำเป็นในการได้รับความช่วยเหลือ

ไม่ช้าก็เร็ว คริสเตียนทุกคนจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือ เราจำเป็นต้องมีสถานที่และบุคคลพิเศษที่จะหันไปหาได้เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น บ่อยครั้ง คำพยานในคริสตจักรช่วยเหลือเราได้ ไม่ใช่เพียงแค่ผู้เทศนาเสมอไปที่จะช่วยเรา แม้ว่าส่วนใหญ่แล้ว การช่วยเหลือส่วนใหญ่จะมาจากผู้ที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ปกครองก็ตาม แม้ว่าผู้รับใช้อาจจะไม่มีทักษะเรื่องมนุษยสัมพันธ์ในทุกด้าน แต่ก็สามารถตอบสนองของความจำเป็นของเราได้ อย่างน้อยที่สุด เขาจะรู้จักผู้ที่สามารถตอบสนองของความจำเป็นเหล่านี้ได้

หากผู้รับใช้คนหนึ่งเป็นศิษยาภิบาลมาเป็นเวลานาน เขาอาจจะมีทักษะมากกว่าที่คนอื่นคิด การที่ศิษยาภิบาลพยายามช่วยเหลือคนอื่นทำให้เขามีความรู้กว้างขวางในเรื่องมนุษยสัมพันธ์

ในฐานะศิษยาภิบาลคนหนึ่ง ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจเสมอในสติปัญญาที่ดูเหมือนจะอยู่ที่ริมฝีปากของข้าพเจ้า บ่อยครั้ง เมื่อคนๆ หนึ่งเดินออกจากห้องทำงานของข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าจะพูดกับตัวเองว่า “สติปัญญานั้นมาจากไหนกัน เราไม่เคยเจอปัญหานั้นมาก่อน” แต่จะมีคำตอบ และไม่นานข้าพเจ้าได้เรียนรู้ว่า เมื่อจำเป็น พระเจ้าจะทรงประทานสติปัญญาพิเศษให้ข้าพเจ้าเพื่อตอบสนองของความจำเป็น ความจำเป็นเหล่านั้นอาจเป็นทางฝ่ายวิญญาณ การเงิน ชีวิตแต่งงาน เกี่ยวข้องกับงานหรือสังคม เมื่อมีความจำเป็น เราไม่ควรจะลังเลที่จะปรึกษากับศิษยาภิบาลของเรา เพราะนั่นคือเหตุผลที่มีศิษยาภิบาลอยู่

ความจำเป็นในการให้ความช่วยเหลือ

คริสเตียนทุกคนจำเป็นต้องช่วยเหลือคนอื่น การช่วยเหลือผู้อื่นเป็นสิ่งจำเป็นที่สุดอย่างหนึ่งในด้านมนุษยสัมพันธ์ บุคคลที่ให้ความสนใจทั้งหมดของตนกับตัวเองจะพบว่าตัวเองหดลงอย่างน่าสมเพชในทางฝ่ายวิญญาณ คำกล่าวต่อไปนี้นั้นในเรื่องความจริงนี้

- “คนที่ห่อตัวอยู่ในตัวเองจะกลายเป็นห่อที่เล็กมาก”
- “ผู้ที่นำแสงอาทิตย์มาสู่ชีวิตของผู้อื่นมีแสงอาทิตย์ของตนเอง” (เดวิด จอห์นสัน)
- “คนสำคัญในแผ่นดินสวรรค์คือ ผู้ที่ได้ปลดล๊อคหัวใจของตนเพื่อความจำเป็นของผู้อื่นบนโลก” (วิลเลียม วอร์ด)
- “ผู้นำสามารถปรับปรุงประสิทธิภาพของผู้ตามของตนได้ดีที่สุดด้วยการปรับปรุงตนเอง”
- “ผู้ที่ทำให้ตัวเองดีขึ้นทำให้ทุกคนที่เขาพบปะดีขึ้นด้วย”

ถ้าความสนใจของเราอยู่รอบตัวของเราเท่านั้น ไม่นานเราจะถูกความสนใจนั้นเผาผลาญไป เราควรจะยื่นออกไปหาคนอื่น ให้ความช่วยเหลือเขา อธิษฐานเผื่อเขา และพูดคุยกับเขาเกี่ยวกับพระเยซูและสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อเรา เมื่อเราขับรถนำคนไปโบสถ์และให้เงินเขาเล็กน้อยถ้าเขามีปัญหาเรื่องการเงิน การกระทำที่มีน้ำใจและให้การช่วยเหลือของเราจะทำให้เรารู้สึกดีเป็นพิเศษ

บทที่แปด

ทำไมพระเจ้าทรงเลือกภาษาต่างๆ

(ดัดแปลงจากแผ่นพับ)

เขาเป็นผู้ปกครองในคริสตจักรลูเธอรันแห่งหนึ่ง แต่เขาไม่เชื่อในหลักคำสอนพื้นเพของศาสนาในเรื่องที่เกี่ยวกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถึงกระนั้น เขาก็เคยได้ยินเกี่ยวกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จากสมาชิกครอบครัวใกล้ชิดของเขา คึนหนึ่ง ในตอนท้ายของการประชุมเรื่องข่าวประเสริฐในคริสตจักรที่เชื่อความจริงแห่งหนึ่ง เขาไปด้านหน้าเพื่ออธิษฐาน และได้ประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างท่วมท้น เขาได้พูดภาษาต่างๆ อย่างคล่องแคล่ว และท่วมท้นไปด้วยพระวิญญาณจนหลายชั่วโมงผ่านไปเขาก็ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษ (อันเป็นภาษาของเขาเอง) ได้ ประสบการณ์นี้ไปตามพระคัมภีร์อย่างแน่นอน เพราะมีหลายคำสำคัญในการพูดภาษาต่างๆ และยังมีความปีติยินดีและสันติสุขในพระวิญญาณบริสุทธิ์เกิดขึ้นด้วย

คนหลายล้านคนมีประสบการณ์ในการได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณแบบเดียวกันนี้ ทุกๆ ที่มีการประกาศเกี่ยวกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็จะมีคำถามเกิดขึ้นว่า “ทำไมพระเจ้าทรงเลือกภาษาต่างๆ เป็นหมายสำคัญทางร่างกายในการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” คำถามนี้อาจจะมีหลายคำตอบ และข้าพเจ้าไม่อ้างว่ารู้คำตอบทั้งหมด อย่างไรก็ตาม บางคำตอบก็เห็นได้ชัด และควรที่จะคิดพิจารณาให้ดี ประการแรก เราต้องรู้จักความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าก่อน

ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

พระเจ้าไม่ต้องชี้แจงกับเราเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ทรงเลือกที่จะทำ อิสยาห์ถามว่า “ผู้ใดได้ให้กำหนดแก่พระวิญญาณของพระเจ้า หรือเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ ให้คำแนะนำแก่พระองค์ พระองค์ทรงปรึกษาผู้ใดเพื่อพระองค์จะทรงรู้แจ้ง และผู้ใดสอนทางแห่งความยุติธรรมให้พระองค์ และสอนความรู้แก่พระองค์ และสำแดงให้พระองค์เห็นทางแห่งความเข้าใจ” (อิสยาห์ 40:13-14)

เราไม่มีใบอนุญาตที่จะสงสัยวิถีทางของพระองค์หรือคัดค้านการกระทำของพระองค์ได้ วัตถุประสงค์ของพระองค์นั้นสูงสุด พระสัญญาของพระองค์นั้นแน่นอน การกระทำของพระองค์นั้นมีเหตุผลและสมควร

หลังจากอ่านข้อความจากพระคัมภีร์ต่อไปแล้ว ทุกคนที่มีใจหิวกระหายและเปิดออกจะเข้าใจว่า การพูดภาษาต่างๆ และการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์มีความเกี่ยวข้องกันอย่างแน่นอน

“แต่พระองค์จะตรัสกับชนชาตินี้ โดยต่างภาษา และด้วยปากของคนต่างด้าว” (อิสยาห์ 28:11)

“มีคนเชื้อที่ไหน หมายสำคัญเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น คือเขาจะขับผีออกโดยนามของเรา เขาจะพูดภาษาแปลกๆ” (มาระโก 16:17)

“เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงตั้งต้นพูดภาษาอื่นๆ ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด” (กิจการ 2:4)

“เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาต่างๆ และยกย่องสรรเสริญพระเจ้า” (กิจการ 10:46)

“ขณะที่ปอลโลยังคงอยู่ในเมืองโครีนธ์ เปาโลได้ไปตามที่ดอน แล้วมายังเมืองเอเฟซัส ท่านพบสาวกบางคนที่นี่ จึงถามเขาว่า ‘เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า’ เขาตอบว่า ‘เปล่า เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเรายังไม่เคยได้ยินเลย’ เปาโลจึงถามเขาว่า ‘ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับบัพติศมาอันใดเล่า’ เขาตอบว่า ‘บัพติศมาของยอห์น’ เปาโลจึงว่า ‘ยอห์นให้รับบัพติศมาสำแดงถึงการกลับใจใหม่ แล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือพระเยซู’ เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น เขาจึงรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า เมื่อเปาโลได้วางมือบนเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนเขา เขาจึงพูดภาษาแปลกๆ และได้ทำนาด้วย คนเหล่านั้นมีประมาณสิบสองคน” (กิจการ 19:1-7)

“เหตุที่ท่านไม่ได้รับน้ำใจทาสซึ่งทำให้ตกในความกลัวอีก แต่ท่านได้รับพระวิญญาณผู้ทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้า ให้เราทั้งหลายร้องเรียกพระเจ้าว่า ‘อับบา’ คือพระบิดา” (โรม 8:15)

“และเพราะท่านเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว พระองค์จึงทรงใช้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์ เข้ามาในใจของเรา ร้องว่า ‘อับบา’ หรือพระบิดา” (กาลาเทีย 4:6)

ทำไมพระเจ้าจึงเลือกโลหิตเป็นเกณฑ์สำคัญในการไถ่บาป ทำไมพระเจ้าจึงเลือกน้ำเป็นปัจจัยในการบัพติศมา ทำไมพระเจ้าจึงเลือกทองเป็นโลหะหุ้มหีบพันธสัญญา ทำไมพระเจ้าจึงเลือกให้เป็นวัดอุทิศเพื่อบันทึกรวมบัญญัติของโมเสสเอาไว้ ทำไมพระเจ้าจึงเลือกเยรูซาเล็มเป็นสถานที่ตั้งพระวิหารของพระองค์ ทำไมพระเจ้าจึงเลือกผงคลีดินมาปั้นเป็นมนุษย์ มีวัตถุประสงค์และเหตุผลของพระเจ้าเบื้องหลังตัวเลือกแต่ละตัว เราอาจจะไม่เข้าใจทั้งหมด แต่เราไม่มีวันที่จะปฏิเสธหรือไม่ยอมรับสิทธิที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในการทำสิ่งที่พระองค์พอพระทัยหรือในการเลือกสิ่งทีพระองค์ทรงปรารถนาได้

หมายเหตุภายนอก

เหตุผลสำคัญประการที่สองว่าทำไมพระเจ้าทรงเลือกภาษาต่างๆ เป็นหลักฐานในการที่บุคคลได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็เพราะเป็นหมายเหตุที่เกิดขึ้นภายนอก มีหลักฐานมากมายที่แสดงให้เห็นถึงการดำเนินการของพระวิญญาณของพระเจ้าในชีวิตของบุคคล สำหรับบางคน อาจใช้เวลาก่อนที่หลักฐานต่างๆ จะปรากฏออกมา เช่น ผลที่กล่าวถึงไว้ในกาลาเทีย 5:22-23 “ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้น คือความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความสัตย์ซื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีธรรมชาติห้ามไว้เลย”

ลักษณะเหล่านี้เกิดขึ้นหลังจากการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และเป็นผลจากการบัพติศมานั้น อัครทูตเปโตรและอีกหกคนที่เดินทางไปกับเขายังเมืองซีซาริยาทราบว่ามีชาวต่างชาติได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่ใช่เพราะความอดกลั้นใจ ความปรานี ความสุภาพอ่อนน้อม หรือการรู้จักบังคับตน แต่เพราะเขาได้ยินพวกเขาเหล่านั้นพูดภาษาต่างๆ และสรรเสริญพระเจ้า ข้อความนั้นชี้เฉพาะไปที่การพูดภาษาต่างๆ ว่าเป็นหมายเหตุที่ทำให้ทราบ “เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาต่างๆ และยกย่องสรรเสริญพระเจ้า” (กิจการ 10:46)

การพูดภาษาต่างๆ เป็นหมายเหตุที่เกิดขึ้นภายนอก ที่สามารถสังเกตเห็นและได้ยินได้ในทันที ส่วนสันติสุข ความปลาบปลื้มใจ ความชอบธรรม และผลของพระวิญญาณเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นภายใน เป็นผลระยะยาวของการประกอบไปด้วยพระวิญญาณ

หมายเหตุที่เหมือนกัน

เหตุผลที่สามว่าทำไมพระเจ้าทรงเลือกภาษาต่างๆ เป็นหมายเหตุสำคัญคือ ความเสมอเหมือนกัน หลายคนที่คัดค้านคำกล่าวนี้จะอ้าง 1 โครินธ์ 12:30 เป็นพื้นฐานในการโต้เถียง “ทุกคนพูดภาษาแปลกๆ หรือ” อย่างไรก็ตาม ข้อพระคัมภีร์นี้ กล่าวถึงการดำเนินการของของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ ในชีวิตของคริสตจักร เช่น การกล่าวในที่สาธารณะต่อที่ประชุมเพื่อการแปล (ดู 1 โครินธ์ 14:27-28)

รินธ์ 12:10; 14:27-28) แม้ว่าทั้งการพูดภาษาต่างๆ ซึ่งเป็นหมายสำคัญของการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ และการพูดภาษาแปลกๆ ซึ่งเป็นของประทานเพื่อทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้นมีความสำคัญเหมือนกัน แต่มีความแตกต่างในงานรับใช้และกิจกรรม

“ทุกคนพูดภาษาแปลกๆ หรือ” (1โครินธ์ 12:30)

เรื่องความเชื่อก็เป็นจริงเช่นนี้ ในการได้รับความรอด ทุกคนต้องมีความเชื่ออยู่ระดับหนึ่ง (ดูยอห์น 3:16; โรม 10:9; เอเฟซัส 2:8) นอกจากนี้ ยังมีของประทานให้มีความเชื่อเพื่อความจำเป็นพิเศษ ซึ่งไม่ใช่ทุกคนจะได้รับอย่างเรื่อยไป (ดู 1โครินธ์ 12:4-11) ความเชื่อที่จำเป็นต้องมีเพื่อให้ได้รับความรอดและของประทานให้มีความเชื่ออันมีความสำคัญเหมือนกัน แต่แตกต่างกันในงานรับใช้และกิจกรรม

ในการแสดงความแตกต่างระหว่างการพูดภาษาต่างๆ ที่เป็นหมายสำคัญในการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ และของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ เพื่อการนมัสการร่วมกันนั้น เราสามารถเปรียบเทียบเหตุการณ์ต่างๆ ในกิจการกับคำสั่งใน 1โครินธ์ การพูดภาษาต่างๆ ในกิจการจะไม่อยู่ในระเบียบหากว่าถือว่าเป็นของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ ตามที่ระบุไว้ใน 1โครินธ์ 12:10 ส่วนใน 1โครินธ์ 14:27-28 เปาโลได้ให้คำแนะนำเพื่อการใช้ของประทานนี้ “ถ้าผู้ใดจะพูดภาษาแปลกๆ จงให้พูดเพียงสองคนหรืออย่างมากที่สุดก็สามคน และให้พูดทีละคน และให้อีกคนหนึ่งแปล แต่ถ้าไม่มีผู้ใดแปลได้ ก็ให้คนเหล่านั้นอยู่เงียบๆ ในที่ประชุม และให้พูดกับตัวเอง และทูลต่อพระเจ้า”

ผู้ที่ดำเนินการในของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ ต้องพูดทีละคนและอย่างมากเพียงสามข้อความเท่านั้น แต่ในวันฟื้นเทออสต์ 120 คนพูดภาษาต่างๆ ในเวลาเดียวกัน ที่บ้านของโคเรเนลัส มีหลายคนพูดภาษาต่างๆ ในเวลาเดียวกัน จากนั้น เมื่อเปาโลพบกับชาวเอเฟซัส สิบสองคนพูดภาษาต่างๆ ในเวลาเดียวกัน หากจะถือว่าการพูดภาษาต่างๆ เช่นนี้เป็นของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ แล้ว เหตุการณ์ทั้งสามก็คงละเมิดข้อกำหนดที่ต้องมีการแปล แต่เหตุการณ์เหล่านี้เป็นการพูดภาษาต่างๆ อันเป็นหมายสำคัญในการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งไม่มีข้อกำหนดให้แปล

“ในทำนองเดียวกัน พระวิญญาณก็ทรงช่วยเราเมื่อเราอ่อนกำลังด้วย” (โรม 8:26)

จากการเปรียบเทียบนี้ และจากการศึกษากิจการและ 1โครินธ์ เราสามารถระบุความแตกต่างระหว่างการดำเนินการในการพูดภาษาอื่นๆ ได้ง่าย โดยแบ่งออกเป็นสามประการ ได้แก่ (1) หมายสำคัญในการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (2) การดำเนินการของของประทานพร้อมด้วยการแปลเพื่อคริสตจักร และ (3) การพูดภาษาอื่นๆ เพื่อการอุทิศตนและการอธิษฐานส่วนตัว

ดังตัวอย่างในการใช้แบบที่สาม หากไม่มีการแปลในการประชุมของคริสตจักร ผู้ที่พูดภาษาอื่นๆ ยังคงสามารถพูดกับตัวเองและทูลต่อพระเจ้าได้ โรม 8:26 อ้างถึงการที่สามว่า “ในทำนองเดียวกัน พระวิญญาณก็ทรงช่วยเราเมื่อเราอ่อนกำลังด้วย เพราะเราไม่รู้ว่าเราควรจะทำอธิษฐานอย่างไร แต่พระวิญญาณทรงช่วยขอแทนเรา ในเมื่อเรารู้ว่าควรอธิษฐานไม่เป็นคำ”

ในเรื่องการบังเกิดจากพระวิญญาณ พระเยซูตรัสไว้ในยอห์น 3:8 ว่า “ลมใคร่จะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้วาลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณ ก็เป็นอย่างนั้นทุกคน”

พระเยซูตรัสเกี่ยวกับความเสมอเหมือนกันในประสบการณ์การรับพระวิญญาณ เราควรสังเกตว่า พระเยซูให้ความสำคัญกับคำว่า “เสียง” เราได้ยินเสียงลมพัด และเสียงนี้เป็นหลักฐานว่ามีลมอยู่ การเห็นหรือรู้สึกนั้นไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุด แม้ว่าอาจจะมีการเห็นหรือรู้สึกอยู่ด้วย แต่การได้ยินเสียงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

บางคนอาจสรุปว่าพระเยซูทรงหมายถึงประสบการณ์ในวันฟื้นเทออสต์เท่านั้น เมื่อผู้เชื่อได้ยินเสียงเหมือนพายุกล้า อย่างไรก็ตาม ลมพายุกล้านี้ไม่ได้เกิดขึ้นในกิจการ 10:46 หรือ 19:6 แต่มีการพูดภาษาต่างๆ ดังนั้น เราต้องสรุปว่า หมายสำคัญของพระวิญญาณในวันฟื้นเทออสต์คือ การพูดภาษาต่างๆ ที่ซีซารียา ทุกคนที่ได้นับพระวจนะได้รับพระวิญญาณ

“เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสู่หนัด ซึ่งเชื่อถือในพระเยซูเจ้า คือที่มาด้วยกันกับเปโตรก็ประหลาดใจ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ ให้ลงมาบนคนต่างชาติด้วย เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาต่างๆ และยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงย้อนถามว่า ‘ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเรา โดยมีให้เขารับบัพติศมาด้วยน้ำได้’ เปโตรจึงสั่งให้เขารับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ และเขาทั้งหลายได้ขอให้เปโตรยับยั้งอยู่กับเขาสองสามวัน” (กิจการ 10:44-48)

เราควรสังเกตว่า ทุกคนที่ได้นับพระวจนะได้พูดภาษาต่างๆ ด้วย “คนเหล่านั้น” ในข้อ 46 คือ “คนทั้งปวง” ในข้อ 44 และทั้งสิบสองคนที่กล่าวถึงในกิจการ 19:6 ก็มีประสบการณ์ที่เหมือนกัน

“เมื่อเปาโลได้วางมือบนเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนเขา เขาจึงพูดภาษาแปลกๆ และได้ทำนายด้วย”

ถ้าสิบคนได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยการพูดเป็นภาษาต่างๆ และสองคนไม่ได้พูดเป็นภาษาต่างๆ เปาโลจะยอมรับประสบการณ์ของเขาหรือไม่อย่างแน่นอน พวกเขาได้แสดงหลักฐานแบบเดียวกัน

การควบคุมอย่างเต็มที่

การพูดภาษาต่างๆ แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงมีการควบคุมผู้ที่เชื่ออย่างเต็มที่ บางที เหตุผลนี้อาจเป็นเหตุผลที่เด่นชัดที่สุดอย่างหนึ่งว่าทำไมพระเจ้าทรงเลือกการพูดภาษาต่างๆ ให้เป็นหมายสำคัญในการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ยากอบได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับลิ้น มากกว่าผู้เขียนคนอื่นๆ ในพระคัมภีร์ใหม่ การสอนของเขาเกี่ยวกับธรรมชาติของลิ้นนั้นค่อนข้างชัดเจน

“เพราะเราทุกคนทำผิดพลาดไปหลายๆ อย่าง ถ้าผู้ใดมิได้ทำผิดทางวาจา ผู้นั้นก็เป็นคนดีรอบคอบแล้ว และสามารถบังคับทั้งตัวไว้ได้ด้วย ถ้าเราเอามือเข้าปากมาเพื่อให้นับเชื่อฟังเรา เราก็บังคับมันให้ไปไหนๆ ได้ทั้งตัว จงดูเรือด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าเป็นเรือใหญ่ และถูกลมแรงพัดแล่นไป เรือก็ยังหันไปมาด้วยหางเสือเล็กๆ ตามใจนายท้ายที่จะให้ไปทางไหน ลิ้นก็เช่นเดียวกัน เป็น

อวัยวะเล็กๆ และอวดอ้างเรื่องใหญ่ๆ จงดูเถิด ไฟนิตเดียวอาจเผาป่าใหญ่ให้ไหม้ได้หนอ และลึนนั้นก็เป็นไฟ ลึนเป็นโลกที่ไร้ธรรมในบรรดาอวัยวะของเรา เป็นเหตุให้ทั้งกายมลทินไปทำให้วิญญาณแห่งชีวิตเผาไหม้ และมันเองก็ติดไฟโดยนรก เพราะสัตว์เดียรัจฉานทุกชนิด ทั้งนก สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ในทะเลก็เลี้ยงให้เชื่องได้ และมนุษย์ก็ได้เลี้ยงให้เชื่องแล้ว แต่ลึนนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่องได้ ลึนเป็นสิ่งที่ชั่ว ที่อยู่ไม่สุขและเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย เราทั้งหลายสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระบิดาด้วยลึนนั้น และด้วยลึนนั้น เราก็กู้แข่งด่ามนุษย์ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ตามพระฉายาของพระองค์ คำสรรเสริญและคำแข่งด่าก็ออกมาจากปากอันเดียวกัน ดูก่อนพี่น้องของข้าพเจ้า ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้น บ่อน้ำพุจะมีน้ำจืดและน้ำกร่อยพุ่งออกมาจากช่องเดียวกันได้หรือ พี่นทั้งหลายต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกเทศได้หรือ หรือเถาองุ่นจะออกผลเป็นมะเดื่อได้หรือ บ่อน้ำพุเค็มก็ทำให้เกิดน้ำจืดอีกไม่ได้เลย ในพวกท่าน ผู้ใดเป็นคนฉลาดและมีปัญญา ก็ให้ผู้นั้นแสดงกประพฤติของตนด้วยพฤติกรรมอันดี มีใจอ่อนสุภาพประกอบด้วยปัญญา” (ยากอบ 3:2-13)

ประการแรก ลึนสามารถทำให้ร่างกายทั้งหมดเป็นมลทินได้ ถ้าลึนสามารถทำเช่นนั้นได้แล้ว น่าเชื่อถือหรือไม่ที่จะอ้างว่าลึนก็สามารถชำระร่างกายทั้งหมดให้สะอาดได้เช่นกัน ประการที่สอง แม้ว่าลึนเป็นอวัยวะที่เล็ก แต่มนุษย์ไม่เคยทำให้ลึนเชื่องได้ ลึนเป็นอวัยวะที่ควบคุมได้ยากที่สุดในร่างกาย หากเป็นเช่นนั้นจริงแล้ว จำเป็นหรือไม่ที่จะต้องทำให้ลึนเชื่องก่อนที่จะร่างกายทั้งหมดจะอุทิศตนต่อพระเจ้าได้ ยากอบอธิบายความสำคัญของลึนโดยเปรียบเทียบว่าเหมือนบังเหียนในปากของม้า ที่ทำให้ผู้ขี่สามารถควบคุมม้าทั้งตัวได้ เช่นเดียวกัน หากเสียเรือของเรือขนาดใหญ่ให้นายท้ายควบคุมเรือได้อย่างเต็มที่ ความหมายก็คือ ใครก็ตามที่ควบคุมลึนของบุคคลหนึ่งได้ ก็สามารถควบคุมเขาได้

ลึนมีความสำคัญยิ่งเมื่อเราเข้าใจในสิ่งเหล่านี้ เราไม่สามารถจัดการกับมันด้วยตัวเองได้ แต่พระเจ้าทรงทำได้ ในมัทธิว 12:29 พระเยซูตรัสว่าก่อนที่ใครจะเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมาก แล้วปล้นเอาทรัพย์ของเขาไปได้นั้น เขาจะต้องมัดคนที่มีกำลังเสียก่อน คนที่มีกำลังในบ้านของเราคือลึนของเรา เราสามารถทำให้อวัยวะทุกส่วนในร่างกายเชื่องได้ ยกเว้นลึน เมื่อพระเจ้าทรงทำให้ลึนของเราเชื่อง เราก็อยู่ใต้การควบคุมของพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่แห่งสวรรค์ เราอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ มีพระเยซูคริสต์ทรงปราบเราไว้ และควบคุมด้วยพลังแห่งวิญญาณจากเบื้องบน เราไม่เพียงแต่ได้รับเข้าสู่ร่างกายของพระองค์เท่านั้น แต่ยังได้รับอำนาจเพื่อการรับใช้พระองค์อีกด้วย

การแสดงออกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเรา

ลึนเป็นการแสดงออกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของวิญญาณมนุษย์ เราเป็นสิ่งที่สร้างขึ้นซึ่งมีวิญญาณ เรามีอารมณ์ความรู้สึก และเพราะเรามีอารมณ์ความรู้สึก เราจึงต้องแสดงอารมณ์ของเราออกมา ความสามารถและอำนาจในการประสานความคิดและลึนเป็นคำพูดที่มีเหตุผลเป็นความสามารถที่สูงสุดอย่างหนึ่งของเรา โดยยกเราขึ้นเหนือสัตว์ต่างๆ ในทุ่งนา ทำให้เราสูงกว่าสิ่งอื่นๆ ที่พระเจ้าทรงสร้าง เป็นลักษณะที่โดดเด่นมากที่สุดของเรา ลึนเป็นเครื่องมือในการแสดงออกของวิญญาณ ความรู้สึกทั้งหมดของเรา เช่น ความรัก ความเกลียด ความโกรธ ความเศร้าโศก ความยินดี ความสุข ความโล่งใจ และความสงบ จะสื่อออกมาผ่านทางลึน ซึ่งเป็นทางเข้าสู่หัวใจ ความรู้สึก วิญญาณและทัศนคติของเรา

เมื่อพิจารณาความเป็นจริงเหล่านี้แล้ว ไม่ยากที่จะเห็นว่าทำไมพระเจ้าจึงใช้การพูดภาษาต่างๆ เพื่อแสดงประสบการณ์ที่ยิ่งใหญ่และน่าอัศจรรย์ที่สุด ซึ่งมนุษย์ที่ต้องตายสามารถรับได้ ในการบำบัดมาด้วยพระวิญญาณ พระวิญญาณของพระองค์และของเรากลายเป็นหนึ่งเดียว พระองค์ทรงใช้ลึนและเสียงของเราเพื่อแสดงความเป็นหนึ่งนั้น เป็นความอัศจรรย์ของการอัศจรรย์ที่มนุษย์ไม่ได้เลือก แต่พระเจ้าผู้ปกครองที่ยิ่งใหญ่แห่งจักรวาลเป็นผู้ทรงเลือก

ทำไมเราจะต้องต่อสู้กับพระองค์เล่า ขอให้เราเชื่อพระวาจาของพระองค์ ยอมรับสิ่งที่พระองค์ตรัสและรับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในลูกา 11:13 พระเยซูทรงรับรองกับเราว่า พระเจ้าประสงค์ให้เราทุกคนมีประสบการณ์ที่ยิ่งใหญ่นี้

“เพราะฉะนั้นถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ขอต่อพระองค์”

บทสรุป

ชาวพื้นเทคอสต์ไม่ได้คิดค้นการพูดภาษาต่างๆ ขึ้น พระเจ้าทรงสร้างขึ้น

ชาวพื้นเทคอสต์ไม่ได้ใส่การพูดภาษาต่างๆ ไว้ในพระคัมภีร์ พระเจ้าทรงใส่ไว้

ชาวพื้นเทคอสต์ไม่ได้เริ่มเชื่อมโยงการพูดภาษาต่างๆ เข้ากับการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ก่อน พระเจ้าทรงเชื่อมโยงไว้

ชาวพื้นเทคอสต์ไม่ได้สัญญาว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะมาเหมือนลมพัด โดยที่เราไม่รู้ว่าจะมาที่ไหนและจะไปไหน แต่สามารถได้ยินเสียงได้ พระเจ้าทรงสัญญาไว้

ชาวพื้นเทคอสต์กลุ่มแรกในวันพื้นเทคอสต์ไม่ได้ขอให้มีการพูดภาษาต่างๆ พระเจ้าทรงทำให้เกิดขึ้น

อัครทูตเปโตรทำผิดหรือไม่ในวันพื้นเทคอสต์เมื่อเขาตอบคำถามต่อวิญญาณสามพันคนที่ร้องเรียก ด้วยข้อความกิจการ 2:38 ไม่มีตัวอย่างแน่นอน

โคเรเนลัซและครอบครัวของเขาไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์และภาษาต่างๆ แต่เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมายังพวกเขา เขาได้พูดภาษาต่างๆ พวกเขาไม่ได้ทำให้เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น พระเจ้าทรงให้เกิดขึ้น

เมื่อเปาโลพบเหล่าสาวกชาวเอเฟซัสและถามว่า “เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า” พวกเขาตอบว่า “เปล่า เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเราก็คงไม่เคยได้ยินเลย” เขาจึงสั่งสอน และวางมือบนพวกเขา พวกเขาได้รับพระวิญญาณและพูดภาษาต่างๆ เปาโลให้พระวิญญาณบริสุทธิ์แก่พวกเขาใช่หรือไม่ ไม่ใช่ พระเจ้าทรงประทานให้

ใครจะอยู่ในทางฝ่ายวิญญาณมากจนมีอำนาจที่จะกล่าวว่าพระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้เราได้รับประสบการณ์นั้นในวันนี้ พระเจ้าเคยตรัสเช่นนั้นหรือ ไม่ใช่ พระองค์ไม่ได้ตรัสเช่นนั้น

ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วหรือยัง

พระเจ้าทรงวางแผนนั้นให้กับท่าน

เกี่ยวกับผู้แต่ง

เฟรด คินซี และวีรา ภรรยาของเขา มีส่วนร่วมในงานของพระเจ้าอย่างเต็มที่หลังจากมาหาพระองค์ได้ไม่นาน โดยทำงานประกาศข่าวประเสริฐอยู่เกือบสิบปี และจากนั้น เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรเล็กๆ ในเมืองโทลีโด รัฐโอไฮโอ ทุกวันนี้ มีผู้ร่วมประชุมนมัสการพระเจ้าที่คริสตจักร First Apostolic Church (เฟิร์สต์ อพอสตอลิก เชิร์ช) เป็นจำนวนมาก ทั้งคู่เคยดำรงตำแหน่งคณะกรรมการของ United Pentecostal Church International (สหคริสตจักรเพนเทคอสต์ระหว่างประเทศ) เธอเป็นประธานของ Ladies Auxiliary Division (แผนกสตรีสนับสนุน) และเขาเป็นสมาชิกคณะกรรมการของ Foreign Missions (มิชชันต่างประเทศ) นับตั้งแต่เกษียณจากการเป็นศิษยาภิบาลของ First Apostolic Church เมืองโทลีโด รัฐโอไฮโอ ในปี 1983 เฟรด คินซี ได้อุทิศตัวให้กับการเขียน ก่อนหน้านั้น สำนักพิมพ์ Word Aflame Press (เวิร์ด อเฟรม เพรส) ได้พิมพ์หนังสือไปสามเล่ม อันได้แก่ *Strength through Struggle* (ความแข็งแกร่งจากการต่อสู้) *Salvation in the Book of Acts* (ความรอดในหนังสือกิจการ) และ *John: The Gospel that Had to Be written* (ยอห์น: พระกิตติคุณที่ต้องเขียนขึ้น) หลังจากดำเนินชีวิตคริสเตียนมาได้หกสิบปีและเห็นคนมากมายได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขามีความปรารถนาที่จะเขียนหนังสือใหม่เล่มนี้ *หนังสือคู่มือในการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์* (Handbook on Receiving the Holy Ghost) เพื่อช่วยเหลือที่หิวกระหายให้พบจุดสูงสุดอันน่าอัศจรรย์ในประสบการณ์คริสเตียน นั่นคือ การได้รับของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

หนังสือคู่มือ
ในการรับ
พระวิญญาน
บริสุทธิ

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐและศิษยาภิบาลที่มีประสบการณ์ผู้หนึ่งอธิบายเกี่ยวกับวิธีที่จะได้รับประสบการณ์ที่สำคัญกับพระเจ้า ที่รู้จักกันในนาม ของประทานในการรับพระวิญญานบริสุทธิ เขาใช้พระคัมภีร์เป็นหลักฐานในการอธิบายคำศัพท์อย่างชัดเจนเกี่ยวกับ การกลับใจใหม่ การเชื่อ และสรรเสริญจนกว่า พระสัญญาจะเสด็จมา

พระวิญญานของพระเจ้านั้นนำเกรงขาม

หากท่านไม่เคยรู้จักหรือได้ล้อมรอบด้วยพระวิญญานของพระเจ้า ท่านจะมีประสบการณ์อันน่าเหลือเชื่อเมื่อได้รับพระวิญญานบริสุทธิ เป็นเรื่องยากเกือบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะอธิบายเรื่องนี้ สง่าราศีหอมล้อมท่าน หุ้มห่อท่านและเมื่อประสบการณ์นี้สิ้นสุดลงเท่านั้นที่ท่านจะตระหนักในทันใดว่า ท่านได้ท่วมทับไปด้วยบางอย่างจากอีกโลกหนึ่ง นั่นคือ สง่าราศีของพระเจ้า พระวิญญานที่งดงามของพระองค์ เมื่อพระวิญญานของพระองค์ล้อมรอบท่าน ท่านอาจไม่รู้ว่าเป็นอะไรกันแน่ แต่ท่านจะรู้ในเวลาที่มีมัน

เกิดขึ้น หนังสือเล่มนี้เกิดจากความอุตสาหะเพื่อช่วยให้ท่านได้รับพระวิญญานที่อัศจรรย์นั้น